

Ако искаш да градиш мира, съхранявай сътворението

Послание на папа Бенедикт XVI
за Световния ден на мира

„Уважението към сътворението“ и неговата защита от небрежността и злоупотребите, на които често е жертва околната среда, днес е „съществено за мирното съжителство на човечеството“. Тази е основната тема, на която Светият отец се спира в своето послание за Световния ден на мира, отбелязан на 1 януари 2010 г. В 14 точки той навлиза в основните политико-финансови проблеми на кризата, а също така и на връзките между богатите и бедните държави и на проблемите на колективното и личното пове-

дение, които застрашават здравето на планетата. Папата отправя апел за ново отговорно и споделено управление на околната среда и на нейните ресурси, с респект към това сътворение, което носи отпечатано в себе си образа на Бог. Посланието бе представено от кардинал Ренато Мартино, почетен председател на Папския съвет за справедливост и мир, и от монс. Марио Тозо, секретар на вестомството.

Първото нещо, което прави впечатление, е изборът в за-

На стр. 10

„Кръщение“ Антоан Койпел, ок. 1690 г.

Общение и радост

800 години
от утвърждаването
на францисканското
правило

По случай 800-тната годишнина от утвърждаването на францисканското правило от папа Инокентий III в съботната утрин на 28 ноември м.г. представителите на отците францисканци - конвентуалци, братята капуцини и сестрите францисканки - мисионерки на Пресветото Иисусово сърце, както и повече от 300 вярващи от трите епархии на Католическата църква в България изпълниха катедралата „Свети Йосиф“ в София. За празника дойдоха и трима владци: Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев, апостолическият екзарх Христо Пройков и апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек, както и повече от 18 свещеници, 4 монаси и 20 монахини от различни общности. До олтара беше логото на юбилея, представляващо францисканското Тау, разтворена книга - символ на правилото, и глобус - символ на францисканското присъствие по целия свят. Гостите бяха приветствани от енорийския свещеник на катедралата брат Томаш Кръгер, който изрази радостта си от многото хора, дошли да почетат делото на свети Франциск и неговите последователи, които работят в България.

Последва исторически прочит на личността на бедняка от Асизи и „епопеята“ на францисканския орден, подготвен от Иван Теофилов, брат от Третия францискански орден в София. Той припомни многото писатели, историци, философи, художници, музиканти и режисьори, които се вдъхновяват от „чудната приказ-

На стр. 7

Благогатна мисия

В спокойния декемврийски ден дворът на Католическа апостолическа екзархия от ранна утрин започна да събира хора. Първо двама отци салезиани с младежи, после микробус с вярващи от Казанлък, след това гости от Стара Загора, Пловдив... Така тихо и спокойно отец Петър Немец събираше вярващите за двойното тържество, което щеше да започне в 17 ч. на 12 декември. Сам той почти целия ден прекара в молитва в Божия храм.

Свещениците Мартин Илек, Петър Цвъркал, Даниел Жилие, Петко Вълков, Сръчко Римац, Благовест Вангелов, Йоан Найденов, водени от епископ Христо Пройков и архиепископ Януш Болонек, апос-

На стр. 11

Христос ни дарява безсмъртието Си

Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев отслужи тържествена литургия на 25 декември от 10,00 часа за празника Рождество Христово в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужиха генералният викарий на епархията монс. Стефан Манолов, отец Любомир Венков и отец Младен Плачков.

В началото на своята проповед епископът говори за голямата тайна на Рождество - тайната на боговъплъщението. „Бога никой никога не е виждал и не може да го види с човешки очи. Разкри го Неговият единороден син, който е в лоното на Отца. Бог става човек като нас. Небесният отец ни говори чрез Своя единороден син, който стана човек. Това е великата тайна на въплъщението, което подготвя изкуплението на кръста, проливането на Неговата кръв и славното Му възкресение - изтъкна епископът и цитира източните отци, които казват, че Рождеството извиква концепцията Пасха. Изтъкнато бе, че никога християнинът не трябва да разделя големите тайни, които живеят в различни-

На стр. 6

Разпери крила за полет

Българин стана кармитанин

Макар за Бог всичко да е едно постоянно настояще, то за нас нещата имат винаги едно за първи път. А когато множество „първи пъти“ се наредят един след друг, явно има Божие присъствие.

От доста време Църквата в България се подготвяше за едно скромно тържество. За първи път младеж от страната щеше да потвърди окончателно своето решение да служи в ордена на отците кармитани. Освен всички други подготвителни събития вниманието ни на 13 и 14 декември се насочи към две по-същест-

вени. Първото бе предвкусване на второто, а без второто първото щеше да бъде безсмислено. На 13 декември от 17.30 часа в храм „Свети Франциск“ в София отците кармитани направиха представяне на кармилската духовност. Отец Сръчко Римац като домакин на събитието представи Кармила в България, както и участниците, и даде думата на брат Йоан на свети Йоан от Кръста и Божие милосърдие (во мире Виктор Франц Хаджиев), за да представи историята на техния орден. Брат Йоан (на

снимката вдясно) вече говори за хилядолетната история, започвайки от основателя свети Илия та до наши дни.

След това започнаха свидетелствата на трима братя кармитани, на които предстои също даване на вечни обети. Брат Яков (Кухарич) например достигнал своето призвание чрез висотата на мисълта на свети Йоан Кръстни, който го „пленил“ чрез четене на неговите писания, когато следвал в САЩ. За разлика от него за брат Даниел (Джоло) превратностите на войната го карат да открие Бог - два снайперистки откоса минават покрай главата му и той се запитва: не точен снайперист или над него има някой друг, който го пази? Най-малкият на възраст, но не на ръст брат Домагой (Йелача) от Сплит още отпреди зачатие като че ли носи в себе си Божия повик. Съдби различни, пътища различни, но целта е винаги една и съща - да откриеш Бог.

Не по-различна от различните съдби е и тази на брат Йоан. Докоснал се или по-скоро докоснала го е външно, а я приема вътрешно духовността на Кармил някъде си там през 2001 г. в манастира в Поз-

На стр. 8

Една среща и един въпрос: „Какво е моето призвание?“

От 4 до 6 декември, в първите декемврийски дни, когато е началото и на Адвента, когато всички вярващи се подготвят духовно за честване на Рождество Христово, в града на блажения Евгений Босилков - Белене, се събрахме младежи от Свищов, Ореш, Бърдарски геран, Белене, Казанлък, София, Пловдив, Варна. Целта ни бе да обменим опит, да намерим отговор или път към отговора на въпроса „Какво е моето призвание?“. За да разчупим леда, първия ден сестрите викентинки от с. Ореш подготвиха игра, в която оплетохме мрежата на приятелството само с помощта на кълбо конци. Всеки научи нещо ново за другия.

През следващите дни срещата продължи с беседи по темата „Различните пътища в общото призвание към светостта“. Сред нас имаше живи примери, намерили своето призвание.

Сред тях бяха отците Енцо, Петър Цвъркал, Сречко, Стефан, Корадо, Койчо, сестрите от общността на свети Викенти Барбара и Ружа, сестрите евхаристинки Евразия и Йоанна, сестра Франческа от сестрите пасионистки.

Освен свещенство и монашеството обсъдихме и други призвания. Да разкаже за брака беше поканено семейство от Ореш. От тях разбрахме, че тайнството брак е благодат и чрез нея те си помагат взаимно да се осветят в брачния живот при приемането и възпитанието на децата, че Христос е изворът на тази благодат.

По темата за вярата, надеждата и любовта и връзката им със светостта беше поканен да говори отец Койчо, който разказа за свети семейства и светци, които са били и остават пример на много вярващи.

За духовните ни терзания, за

отговорите на много наши въпроси, свързани с различните призвания, давахме лични срещи и отговори някои от свещениците и монахините на срещата. Време за изповед също имаше.

Вечерта преди края на срещата не оставихме сам и Исус, като през цялата нощ някой от нас обожаваше Светото причастие. Искрено вярвам, че през този половин час, в който всеки от нас имаше възможност да остане в тишина, всеки можеше да чуе поканата, отправена от Исус към него. Вярвам, че всеки от нас е съумял ако не да намери своето призвание на тази среща, то поне да се научи да чува и слуша, защото именно в тишината и в молитвата можем да разберем и да си отговорим на въпроса „Какво е моето призвание?“.

Антония ВЕНКОВА

Бог се ражда, какво чудо...

С тази коледна песен великотърновските католити започнаха среднощната литургия, която през 2009 г. за първи път от десетилетия беше отслужена в черквата „Дева Мария от Бронницата“. Благодарение на енорийския свещеник Страхил Каваленов коледното тържество можа да се състои на 24 декември в полунощ. Години наред великотърновци нямаха местен свещеник и бяха лишени от тези изключителни преживявания в святата нощ, когато се ражда Божието дете. Затова сега с голяма радост споделят със

своите братя от другите енории тази блага вест и пращат пожелания с думите от песента:

„О, Божествено детенце, с десница Твоя света благослови Ти народа, кат' му даваш крепка сила.“

Барбара ПАНАЙОТОВА

Смело да изповядваме вярата си

Храмов празник в Калояново

С тържествена литургия енорийската общност в Калояново чества своя храмов празник на 30 ноември, когато се отбелязва възпоменанието на свети Андрей апостол. Литургията в черквата „Свети Андрей“ започна в 18,00 ч. и бе отслужена от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек. С монс. Болонек съслужиха енорийският свещеник отец Иван Топалски, отец Христо Табаков, отец Борис Стойков, отец Милко Топалски, отец Неделчо Начев, отец Евгений Ружански, отец Ярослав Барткиевич, отец Петко Вълов. Радостта на празника бе споделена още от Богдан Паташев - съветник към посолството на Малтийския орден в България, представители на общинската власт начело с кмета на община Калояново Александър Абрашев, много вярващи.

В началото на своята проповед апостолическият нунций говори за живота на свети Андрей, станал първият ученик на Христос. Изпратен с другите апостоли в света, апостол Андрей е евангелизирал Гърция. Проповедникът изтъкна още, че заданието на свещениците, монасите, монахините, катехистите и на всички християни в днешния свят, на тази енорийска общност и България, не е по-различно от това на апостолите за разпространяване на христовото учение. Припомни думите на апостол Павел, че спасението е плод на вярата в разпънатия и възкръсналия Христос. „Призванието за вяра е универсално. Всички без разлика трябва да се поверят на Божията воля. За да може да се осъществи това, е нужна евангелизация. Ние трябва да възвестяваме Евангелието, така че хората да го чуят, да се решат да го приемат и да изпълнят целия си живот с него“, изтъкна архиепископ Болонек. Той подчер-

та още, че вярата в Спасителя Христос е нещо много лично за всеки от нас и вярата е, която създава и изгражда общността, енорията - така, както цялата Вселенска Църква е общност на вярващи в Христос. Апостолическият нунций апелира към всички и особено към младежите смело и непоколебимо да изповядват католическата вяра. Да я изповядват и да я проповядват на другите. Изтъкнато бе още, че за да евангелизираш, най-напред трябва добре да познаеш вярата и да я обикнеш. Поради това е толкова необходимо вероучението за децата, младежите и възрастните.

В обръщението на папа Бенедикт XVI към новия посланик на Република България при Светия престол, което архиепископ Болонек прочете пред вярващите, се посочва, че католическата общност в България желае да работи за напредъка на цялата нация. Тази споделена грижа за общото благо е един от елементите, които биха улеснили диалога между многобройните религиозни общности, които създават разнообразния културен пейзаж на вашата древна страна. За да бъде диалогът градивен, трябва да има взаимно познаване и уважение. От своя страна католическата общност изразява желанието си да бъде широко отворена за всички и тя прави това чрез социалната си дейност, с която подпомага не само своите членове, а и всички граждани.

Архиепископ Болонек прибави към прекрасното папско послание и подарък - одежди за отслужване на светата литургия. От своя страна отец Иван Топалски поднесе на архиепископ Болонек гоблен, изобразяващ Исус, чукащ на вратата. Гобленът е дело на Ана Златанска от енория „Свети Андрей“.

Жана СТОЕВА

Заедно за Европа

През 2007 г. в Щутгарт се състоя среща на движенията от всички християнски деноминации в Европа. Мотото беше „Заедно за Европа“. Срещата искаше да подчертае християнските корени на Европа и какво може да допринесат миряните, подкрепени от старите и новите харизми. На тази среща присъст-

ваше и малка група от България.

През 2009 г. на 13 декември в зала на енория „Свети Йосиф“ в София се събраха представители на някои движения в България: неокатекуменален път, фоколари, комунионе е либерационе, молитвена група на отец Пио, полска мисия и група правос-

лавни, изучаващи Библията, както и принадлежащи към третия ред на някои ордени: трети ред на доминиканския орден и трети ред на францисканския орден.

След като проследихме запис от срещата в Щутгарт, спонтанно представихме ордена или движението, към което сме се присъединили, и конкретните дейности, които винаги са насочени към ближния и в служба на Църквата. Така, опознавайки се, открихме красотата на Божията градина - Църквата, където всяко цвете носи своята красота, ухане и всички заедно я правят прекрасна. Затова и вярваме, че молитвените свързани и живеейки всеки своята духовност, която следваме, ще дадем нашия принос за една наистина християнска Европа.

Евгения ПАТАШЕВА

12 президенти на САЩ приети от 5 папи

След Първата световна война папите са започнали да приемат на частни аудиенции президенти на САЩ. Досега дванадесет президенти са били приети от пет папи.

1. Папа Бенедикт XV (1914-1922) приема за пръв път президент на САЩ - Томас Удроу Уилсън на 4 януари 1919 г.

2. Папа Йоан XXIII (1958-1963) приема на 6 декември 1959 г. президента Дуайт Айзенхауер.

3. Папа Павел VI (1963-1978) приема на 2 юли 1962 г. Джон Кенеди; на 23 декември 1967 г. приема Линдън Джонсън; на 2 март 1969 г. и на 29 септември 1970 г. приема Ричард Никсън; на 3 юни 1976 г. прие-

ма Джералд Форд.

4. Папа Йоан-Павел II (1978-2005) приема на 21 юни 1980 г. Джими Картер; на 7 юни 1982 г. и на 6 юни 1987 г. приема Роналд Рейгън; на 27 май 1989 г. и на 8 ноември 1991 г. приема Джордж Буш; на 2 юни 1994 г. приема Бил Клинтън; на 23 юли 2001 г., на 28 май 2002 г. и на 4 юни 2004 г. приема Джордж Буш - младши.

5. Папа Бенедикт XVI приема на 9 юни 2007 г. и на 13 юли 2008 г. Джордж Буш - младши, и на 10 юли 2009 г. приема сегашния президент на САЩ Барак Обама.

Петър КОЧУМОВ

2 ИСТИНА VERITAS
Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakmop Mapuo Георгуев
ISSN 0861-6450

Испания. Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в Испания кардинал Антонио Мария Роуко Варела заяви, че поради голямата урбанизация много католически енории се обединяват и се обслужват от един свещеник. Днес в страната има 24 хиляди енории. От 45-милионното население на Испания над 40 милиона са католици.

Италия. Архиепископът на Неапол кардинал Крешенцио Сепе заяви, че всеки член на мафията автоматично се отлъчва от Църквата и се изключва от всички църковни тайнства.

Франция. Католическата църква реагира остро и протестира срещу осиновяването и отглеждането на деца от хомосексуални двойки. Тези деца растат и се възпитават в неестествена среда и последствията ще са печални за самите деца, е становището на Църквата.

+++ След като Европейският съд в Страсбург реши да се премахнат всякакви религиозни символи в държавните училища, включително и разпятието, в почти всички европейски страни се надигат масови протести от християнски организации, които приканват Католическата църква да разшири католическите училища, където се преподава християнската религия, възпитават се християнските добродетели и се почитат християнските символи.

САЩ. Католическият епископ на гр. Провидънс, щата Род Айленд, е наредил на всички свещеници от епархията да не дават причастие на Патрик Кенеди - католик и член на Сената, който открито се обявява за „либерализация“ на абортите, което е неприемливо за Католическата църква.

Палестина. Пред две хиляди вярващи в Назарет архиепископ Анджело Амато, префект на Конгрегацията за делата на светците, е провъзгласил за блажена монахинята Мари-Алфонсин Гатас (1843-1927). Тя е родена в католическо палестинско семейство. На 14 години постъпва в конг-

регацията на свети Йосиф на явлението. Получава видение и препоръка да основе общност на млади арабски жени. През 1883 г. тя основава конгрегацията на Светата броеница, която днес наброява над 260 монахини, служещи в осем страни на Близкия изток. Тази общност е първата и единствена досега, изникнала в Светите земи.

+++ Министърът на туризма в Палестина г-жа Халуд Дайбес, която е католичка, е съобщила, че посетителите на Витлеем - рожденото място на Исус Христос, са били през 2009 г. над два милиона, с половин милион повече от предната година. Мнозинството от посетителите са католици от целия свят.

Беларус. Президентът Александър Лукашенко е призовал католиците и православните да организират среща между двете християнски Църкви, като е обещал да покани официално на подобен форум папа Бенедикт XVI и Московския патриарх Кирил.

Англия. Католическият архиепископ на Уестминстър кардинал Кормак Мърфи О'Конър е отклонил връчването на титлата „благородник“ в британската Горна камара, тъй като това противоречи на духовния му сан.

Германия. Всички областни вътрешни министри заявяват, че мохамеданите в страната имат право да строят джамии, но не трябва да прекаляват с броя и големината им и високите минарета, които внушават страх у германците от ислямизация и водят до масови протести. Те препоръчват строежите на джамии и минарета да се съобразяват с местното население.

+++ Неизвестни крадци са се изкачили през нощта на 72-метровото кубе на католическата черква „Свети Яков“ в Гьотинген и са откраднали позлатения ветропоказател - един от символите на града. На следващия ден на площада пред храма се събират възмутени граждани, които осъждат крадците на висок глас. А апашите, обзети от угризения на съвестта, на следващата нощ поставили на висок постамент на един малък площад в града непокатения ветропоказател заедно с огромен надпис: „Много съжаляваме за това безумие и молим Бог, Църквата и всички граждани да ни

простят!“ Рано сутринта една жена, тръгнала за работа, открива ветропоказателя и го предава на енорийски свещеник заедно с надписа. На неделната литургия енористът моли енориашите да простят на разкаялите се крадци.

+++ Международната католическа благотворителна организация „Помощ за Страдащата църква“ е спонсорира досега издаването на 47 милиона детски библии на 160 езика. Те носят заглавието „Бог говори на Своите деца“. Детската библия е разделена на 99 глави с основните моменти от Стария и Новия завет, цветните илюстрации са дело на испанска монахиня от Лима - столицата на Перу.

Белгия. Колеждната елха за Ватикан е подарък от белгийските католици. Тя е от Арденските планини, висока е 30 м и тежи 14 тона. Епископът на местната епархия д-р Жустен заяви, че елхата е „посланик на мира“, защото преди 65 години - през декември 1944 г., на това място в Ардените германците са завършили отчаяния си опит за настъпление на Западния фронт през II световна война. В битката загиват над 150 хиляди войници от Германия и войските на Англия, САЩ, Франция и други съюзени държави. Дървото е ням свидетел на кръвопролитията в края на войната.

Словакия. Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в Словакия архиепископът на Братислава Станислав Зволениски заяви, че папа Бенедикт XVI ще посети страната от 3 до 5 юли 2011 г. От 5,4-милионното население на Словакия над 4,7 милиона са католици.

Швеция. На 85-годишна възраст е починал епископът на Стокхолм д-р Хуберт Бранденбург. Епископът на града е епископ и на всички католици в страната, които наброяват 170 хиляди.

Куба. Католическата църква в страната призова президента Раул Кастро да освободи всички политически затворници, които „да вложат цялата си енергия и талант“ за доброто на кубинския народ. От 11-милионното население на Куба над 8 милиона са католици.

Полша. Според полските епископи, провъзгласяването на папа Йоан-Павел II (1920-2005) за блажен се очаква да

бъде през октомври т. г.

Ватикан. През ноември 2009 г. бе чествана 50-годишнина от създаването на ватиканската филмотека. Тя е основана от папа Йоан XXIII през 1959 г. и съхранява над 7800 религиозни филма. На тържеството папа Бенедикт XVI заяви: „Филмите на Ватикан са едно огромно културно наследство, което принадлежи на цялото човечество.“

+++ Във връзка със Световния ден на мира и борбата с бедността Ватикан е емитирал възпоменателни бронзови монети от 5 евро. Те носят мотото „Да победим бедността, да запазим мира“. Монетите са общо 9600 броя с нумизматична стойност 50 евро. Емитирани са и 2930 златни възпоменателни монети от по 50 евро по повод 80 години от създаването на ватиканската държава и по случай Международната година на астрономията; нумизматичната им стойност е 490 евро.

+++ Делегацията на Светия престол за конференцията за климата в Копенхаген, водена от постоянния представител на Светия престол в ООН архиепископ Челестино Мильоре, е била в състав един духовник и четирима миряни специалисти.

+++ Ватиканският официоз „Осерваторе Романо“ съобщава, че Ватикан има водеща роля в борбата срещу СПИН на африканския континент. Католическата църква ръководи над хиляда болници за лекуване на смъртоносното заболяване.

+++ Турският атентатор срещу папа Йоан-Павел II Али Агджа се очаква да пристигне на 18 януари в Италия. Това съобщение предизвика смут и спорове. Американска телевизия му предлага два милиона долара за предаване. По този повод италианският сенатор Маурицио Гаспарни каза: „Срам и позор е един престъпник да стане по този начин богата звезда!“

+++ Папа Бенедикт XVI е приел руския президент Дмитрий Медведев. Разговорите са преминали в добра атмосфера за установяване на пълни дипломатически отношения и са обхващали икономически, политически, социални, културни и религиозни въпроси. Папата е подарил на Медведев превод на руски език на социалната си енциклика „Любов в истината“. Това е второто посещение на Дмитрий

Медведев при папа Бенедикт XVI.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция президента на Казахстан Нурсултан Назарбаев. Разговорите са обхващали всички въпроси, засягащи двете страни.

+++ Папа Бенедикт XVI е протестирал пред израелските власти, че създават трудности за пребиваването на католически духовници в Израел. Досегашните разрешения за престой от две години на свещеници, монаси и монахини са заменени с разрешителни за едногодишен престой.

+++ Светият отец е приел министър-председателя на Бангладеш шейх Хасина Вазед. В половинчасов разговор са били засегнати различни въпроси. Премиерът е благодарил за помощта на Светия престол и Католическата църква за образованието, здравеопазването и социалната сфера. От 154-милионното население на Бангладеш над 50 хиляди са католици.

+++ Папата е приел президента на Бурунди Пиер Нкурунзиза. В задължен разговор президентът е благодарил сърдечно за помощта, която Католическата църква оказва на страната във всички сфери на живота.

+++ Разследването по отвлечането през 1983 г. на 15-годишната Емануела Орланди - дъщеря на служители във Ватикан, е подновено от римската прокуратура. 26 години след отвлечането наново се появяват различни версии, като последната е, че девойката е отвлечена от турската терористична организация „Сивите вълци“ с цел да принудят Ватикан да издейства преждевременното освобождаване от затвора на турския терорист Али Агджа.

+++ Папа Бенедикт XVI ще посети Малта на 17 и 18 април т.г. Визитата е посветена на 1950 години от слизането на апостол Павел на острова. Подробностите по посещението ще се уточняват допълнително.

+++ Създадена е нова страница в интернет за Латеранската базилика. Отрадени са историята, архитектурата, художествените произведения и най-новите въведения - виртуална обиколка на базиликата. Езикът на интернет-страницата е италиански.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Седемдесет и пет на сто от преследваните по религиозни причини са християни

Между 75 и 85 на сто от преследваните по религиозни причини в света са християни. Това заявява Бертолд Пелстер, член на експертния екип, изработващ доклада за религиозната свобода по света, който всяка година публикува германската благотворителна организация „Помощ за Страдащата църква“ (ACS). Според Пелстер почти два милиарда вярващи по света са християни и техният брой нараства особено в страните от Третия свят. Това създава „конкурентна ситуация“, в която някои религиозни или дори политически групи се стремят да ограничат нарастването на броя на християните. Днес намаляват репресивните мерки срещу християните, базирани на атеистични идеологии като комунизма, казва експертът в интервю

за агенция Fides, но нарастват новите идеологии, които признават религията, но само една-единствена. Пелстер посочва за пример мюсюлманските страни и Индия, където някои радикални индуистки групи са успели дори да наложат закон срещу „обръщанията във вярата“. Той нарича Църквата в Иран „Църква на мъченици“, като твърди, че в страната „бъдещето на християнството е силно застрашено“. Към това се прибавят многобройни насилствени действия срещу християните в Пакистан, Египет, Нигерия и Латинска Америка. Пелстер предупреждава, че ограниченията на религиозната свобода много често са „първият сигнал за големи социални промени“.

По Радио ВАТИКАН и агенция „ФИДЕС“

Латинска Америка заема първо място по убити свещеници през 2009 г.

Още веднъж Латинска Америка е зоната, където през 2009 г. Католическата църква заплаща най-висока цена за евангелската си мисия. До този момент (28 декември) убитите мисионери по света са 35 души, но до 31 декември техният брой може да се увеличи, ако убийството на 73-годишния отец Емиро Харамильо Карденас от епархията „Света Роза от Осос“, Колумбия, не се окаже последно. Имено в Латинска Америка досега са убити 22-ма свещеници - жертви на антирелигиозното насилие или на организирана престъпност. За разлика от предишните години, в които най-опасните държави в района бяха Мексико

и Колумбия, през 2009 г. първото място се заема от Бразилия, където са убити шестима свещеници - според сведения на местния епископски съвет за пасторална дейност. Преди повече от седмица в местността Итажай бе убит отец Броеринг Алвино. Неговата трагична смърт се прибавя към тази на други петима негови събратя: Рамиро Луден, Джизлей Гомеш Азеведо, Руджеро Руволето, Евалдо Мартиоло Касадор и Хидилберто Енрике Гимараеш. В началото на декември в Африка, която е вторият най-опасен район за 2009 г., бяха убити четирима мисионери, сред които една монахиня.

По Радио ВАТИКАН

(Продължава
от миналия брой)

ДЕН ПЕТИ

Да се свидетелства в страданието

Нали тъй трябваше да пострада Христос и да влезе в славата Си? (Лк. 24, 26)

Господ ми е близо, Той ще ме закриля (Ис. 50, 5-9)

Нашата помощ е в името на Господа (Пс. 123/124, 1-8)

Любовта Божия ни се открива в Исус Христос (Рим. 8, 35-39)

Исус обяснява на двамата апостоли пасажите от Писанието, които се отнасят за Него (Лк. 24, 25-27)

Коментар

През миналия век в Шотландия се случиха две събития, които направиха от тази малка страна медиен център за цял свят: терористичният акт над Локърби и убийството на децата в училището в Дънблеин - трагедии, привлекли вниманието на цялата нация, която винаги ще си спомня тези ужасни загуби на човешки живот. Двете събития причиниха страдание и неопишуема горчивина на множество хора, а последиците се чувстват много извън физическите граници на двете места. Невинни намериха смъртта си в ужасна обстановка.

Страданието е действителност - на това набляга пророк Исаия в днешното четиво, припомняйки ни, че Бог не извърща никога поглед от човечеството, което страда. В отговор псалмът показва верността, която има вярващият у своя Спасител. Посланието към римляните заявява сигурността, че любовта е винаги по-силна и че скръбта и болката няма да надделеят, тъй като преди да дари възкресението на света, Христос претърпя ужасна смърт и позна тъмнината на гроба, за да може да бъде винаги до нас - дори в моменти на мрак.

Следвайки стъпките на Господ, християните, желаещи пълното единство, са призвани да покажат своята солидарност с онези, които са изпитани в своя живот от трагични ситуации на страдание, като демонстрират, че любовта е по-силна от смъртта. И че от крайното смирение на гроба възкресението е станало като слънце за човечеството, като едно провъзгласяване на живота, прошката и безсмъртието.

Молитва

„Боже, Отче наш, погледни със състрадание нашата окаяност, страдания, грях и смърт. Ние Те молим за прошка, оздравяване, утеха и подкрепа в нашите изпитания. Благодарим Ти за всички онези, които успяват да видят светлината в своето терзание. Нека Твоят божествен дух ни научи да разберем безкрайността на Твоето състрадание, за да ни направи солидарни със сестрите и братята в болката. И изпълнени с благословение, да можем в единство да известяваме и споделяме в света победата на Твоя вечно жив Син! Амин.“

Въпроси за размишление

По какъв начин можеш да се отъждествиш с онези, които страдат и имат трудности?

По какъв начин чрез страданието, преживяно в твоя живот, си постигнал мъдрост и по-задълбочено вникване в нещата?

Как изразяваш съпричастността си към страданието и потисничеството на много хора, които живеят в бедност, и какъв е твоят опит по този въпрос?

Как даваш свидетелство за Божието милосърдие и за на-

запазим светия закон с цяло сърце.

През осмодневницата за единство се молим всички християни да могат да влезнат по-задълбочено в тайната на чудното Божие откровение - така, както тя достига до нас от Свещеното писание. Да издигнем нашата молитва към Свети Дух, за да ни научи по-добре да разбираме Божието слово и да ни води в нашия път на вярата, докато не се съберем всички около единствената Господна трапеза.

е с тях даже когато не виждат и не чувстват присъствието Му. Добродетелите на вярата, надеждата и любовта им дават силата да свидетелстват, че с вяра могат да постигнат повече, отколкото само със собствените си сили.

Случаят с Йов ни дава примера на човек, който трябва да понесе тежки страдания и изпитания и който дори влиза в спор с Бог. Въпреки всичко той беше уверен чрез своята вяра и надежда, че Бог ще остане с него. Същата вяра и увереност

зо един до друг върху тази малка и пренаселена планета. Както по времето на евангелист Лука много са хората и общностите, които трябва да напуснат домовете си и да търсят убежище из чужди земи. Нашите общности откриха нови религии и култури благодарение на идването на вярващи от големите световни религии.

През молитвената седмица за единение на християните ние опознаваме по общия ни път към единението гостоприемството и братолюбието на християните от всички Църкви. Христос ни моли също да приемем чуждия, а и да се оставим да бъдем приети от този, който за-напред ще ни е съсед. Ясно е, че ако не можем да виждаме Христос в другия, значи не можем да го видим по никакъв начин. Историята, разказана в книгата Битие, описва как Аврам посрещнал Бог - като отворил къщата си и предложил гостоприемството си на чужденците.

Бог на цялото творение подкрепя също затворника, слепеца и чужденеца. Днешният псалм е прослава на Бог за Неговата вечна вяроност и за всичко, което прави за нас.

Посланието към римляните ни напомня, че Божието царство се осъществява посредством справедливостта, мира и радостта в Свети Дух. Възкръсналият Христос събира учениците Си, яде с тях и те Го познават. Той им припомня какво казват Писанията за Него и им обяснява онова, което не са разбрали до този момент. Така ги освобождава от съмненията и страховете и ги изпраща да свидетелстват за всичко случило се. В това общение с тях Той им дава да получат Неговия мир, който включва справедливост за угнетените, грижа за гладните и взаимното утвърждаване - даровете на новия свят на възкресението. И ние като тях можем да срещнем Христос, когато заявим готовност да споделим нашия живот и нашите таланти.

Бог на цялото творение подкрепя също затворника, слепеца и чужденеца. Днешният псалм е прослава на Бог за Неговата вечна вяроност и за всичко, което прави за нас.

Посланието към римляните ни напомня, че Божието царство се осъществява посредством справедливостта, мира и радостта в Свети Дух.

Възкръсналият Христос събира учениците Си, яде с тях и те Го познават. Той им припомня какво казват Писанията за Него и им обяснява онова, което не са разбрали до този момент. Така ги освобождава от съмненията и страховете и ги изпраща да свидетелстват за всичко случило се. В това общение с тях Той им дава да получат Неговия мир, който включва справедливост за угнетените, грижа за гладните и взаимното утвърждаване - даровете на новия свят на възкресението. И ние като тях можем да срещнем Христос, когато заявим готовност да споделим нашия живот и нашите таланти.

Молитва

„Боже на любовта, Ти ни показва Твоето гостоприемство в Христос. Ние съзнаваме, че те срещаме, когато споделяме нашите получени дарове с другите. Дай ни благодаратта да сме единени, когато вървим заедно, и да Те виждаме във всеки от нас. Когато в Твое име приемаме чужденеца, стори да бъдем свидетели на Твоето гостоприемство и на Твоята правда! Амин.“

Въпроси за размишление

До каква степен страната, в която живеем, е гостоприемна към чужденците?

А ние как посрещаме чужденеца? Предоставяме ли му място, където да живее?

Как можем да покажем благодарността си към тези, които ни приютиха, показвайки, че са на разположение на Бог?

Как кръстът ни показва, че гостоприемството на Бог е едно гостоприемство, живяно в пълното отдаване на Себе си? ***

Проектотекстът за молитвената седмица е изработен в Шотландия, подготвителната среща е в Глазгоу, Шотландия.

деждата, която намираш в светлината на кръста Христов?

ДЕН ШЕСТИ

Да се свидетелства вярност в Свещеното писание

Не гореше ли в нас сърцето ни, когато Той ни говореше по пътя и когато ни обясняваше Писанието? (Лк. 24, 32)

Тъй и Моето слово, което излиза из устата Ми, се не връща към мене празно (Ис. 55, 10-11)

Отвори очите ми, и ще видя чудесата на Твоя закон (Пс. 118/119, 17-40)

Всичкото Писание е боговдъхновено (2 Тим. 3, 14-17)

Исус открива писанията на своите ученици (Лк. 24, 28-35)

Коментар

Християните откриват Божието слово по привилегирован начин чрез четене на Свещеното писание и тайнствата. При правилното слушане на четивата от Свещеното писание, в молитва, в различните книги на Библията те отварят своето сърце и ум, за да получат истинското Божие слово. Исус обеща на своите ученици, че ще им изпрати Своя Дух, за да ги научи изцяло да разбират Божието слово и да ги упъти в цялата истина.

Исторически, християните са били разделени в четенето и разбирането на Божието слово. Често са използвали Библията повече за да преувеличават своето различие, отколкото да намерят пътища за помирение. За щастие в последно време Свещеното писание приближава християните в търсене на единството. Съвместните библейски търсения са станали общ инструмент за взаимно израстване.

Пътят на вярата, който честваме през тази осмодневница на молитва за единение на християните, е здраво вкоренен в общото слушане на Божието слово, в общото търсене да бъде разбрано и живяно. Пророк Исаия си припомня, че Божието слово, изразено с мощ, е на истина действено и резултатно, не се връща към Бог безплодно, но осъществява намерението, за което е било отправено. Това послание се повтаря в думите, отправени към Тимотей тогава, когато той е подтикнат да повярва в резултатността на Писанието, което прави вярващите способни за добри дела. Псалмистът възхвалява словата и заповедите на Бог и Го моли да ни даде разбиране, за да

Молитва

„Господи, възхваляваме Те и Ти благодарим за Твоето спасително слово, което получаваме в Свещеното писание. Благодарим Ти за нашите братя и нашите сестри, с които споделяме Твоето слово. Молим Те да бъдем осветени от Свети Дух, та Твоето слово да направлява стъпките ни към по-голямо единство! Амин.“

Въпроси за размишление

Кои части от Свещеното писание са най-значими за теб?

В твоя живот кой или какво разпалва в твоето сърце страстта към Евангелието и желанието да свидетелстваш за Христос?

Кои части от Писанието ти помогнаха да разбереш по-добре свидетелството на другите християни?

Как могат нашите Църкви да използват Свещеното писание по-резултатно в своя живот и във всекидневните си молитви?

ДЕН СЕДМИ

Да дадем свидетелство чрез надеждата и любовта

Защо се смущавате, и защо такива мисли влизат в сърцата ви? (Лк. 24, 38)

Аз сам ще Го видя (Йов 19, 23-27)

За Тебе жадува душата ми (Псалм 62/63)

Каквото имам, това ти давам (Деян. 3, 1-10)

Те, смутени и изплашени (Лк. 24, 36-40)

Коментар

Живеейки и вярвайки, всички християни имат моменти на съмнения. Когато не успяват да забележат присъствието на възкръсналия Христос, срещата между тях може понякога да усили съмненията, вместо да ги разреши.

Християните са изправени пред предизвикателството да продължават да вярват, че Бог

виждаме в действията на Петър и Йоан в разказа за хромиия в Деянията на апостолите. Вярата им в името на Исус Христос им позволява да представят мощно свидетелство пред всички присъстващи.

Днешният псалм е молитва, която отразява нашия дълбок стремеж към неразрушимата Божия любов.

Срещата ни през тази седмица на молитва за единение на християните предлага на нашите общности възможността да израстват заедно във вярата, надеждата и любовта. Даваме пример за неразрушимата Божия любов към всички човешки същества и за Неговата вяроност към едната Църква, която сме призвани да бъдем.

Колкото повече свидетелства даваме заедно, толкова по-силно ще бъде посланието ни.

Молитва

„Боже на надеждата, стори да открием плана, който имаш за Твоята църква, и стори да преодолеем нашите съмнения. Усили вярата в Твоето присъствие, та всички, които изповядват своята вяра в Теб, да могат заедно да Ти служат в дух и в истина. Молим Те особено за всички, които сега са изпаднали в съмнение или чийто живот е засенен от опасности или от страх. Бъди с тях и открий присъствието си, което е утешение! Амин.“

Въпроси за размишление

Как се противопоставяме на своите лични страхове и съмнения?

В каква степен нашето държане може да стане причина за страх или безпокойство у другите?

В какви случаи се противопоставяме на своите си страхове и съмнения и свидетелстваме за вярата си в Христос, преодолявайки трудностите?

Как различните християнски общности могат да си помагат в насърчаването на вярата и надеждата?

ДЕН ОСМИ

Да дадем свидетелство чрез гостоприемството

Имате ли тук нещо за ядене? (Лк. 24, 41)

Аз пък ще донеса хляб, и вие ще подкрепите сърцата си (Бт. 18, 1-8)

Върши съд над обидени, дава хляб на гладни (Псалм 145/146)

Нека търсим онова, що служи за мир и взаимно назидаване (Рм. 14, 17-19)

Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията (Лк. 24, 41-48)

Коментар

Днес благодарение на електронните медии всички сме бли-

По-важни дати от историята на Молитвената седмица за единение на християните

Ок. 1740 г. - В Шотландия се появява движението на Петдесетната църква с връзка в Северна Америка; неговото послание за обновяване на вярата призовава за молитва за всички Църкви и с всички Църкви.

1820 г. - преподобният Джеймс Стюарт публикува „Hints for the outpouring of the Spirit“ - „Съвети за общото единение на християните с оглед на изливане на Свети Дух“.

1840 г. - преподобният Игнациус Спенсър, приел католическата вяра, подхвърля идеята за едно молитвено общение, съединяване за единението.

1867 г. - първата асамблея на англиканските епископи в

Ламбет настоява за молитвата за единение във въведението на своите решения.

1894 г. - папа Льв XIII съживява практиката на молитвената осмодневница за единение в контекста на Петдесетница.

1908 г. - по инициатива на преподобния Пол Уотсън се осъществява молитвена осмодневница за единение на Църквата.

1926 г. - движението „Вяра и конституция“ започва публикуването на „Предложения за осемдневна молитва за единение на християните“.

1935 г. - абат Пол Кутюрие във Франция става ревностен радетел за Световна седмица за осемдневна молитва за единение на християните въз основа на молитва, възприемана като молитва за единение такова, каквото Христос иска и както Той го иска.

1958 г. - центърът „Християнско единство“ в Лион, Фран-

ция, започва да подготвя темата за молитвената седмица съвместно с комисията „Вяра и конституция“ и Икуменичния съвет на Църквите.

1964 г. - в Йерусалим папа Павел VI и патриарх Атенасиос I казват заедно молитвата на Христос „Да бъдат всички едно“ (Йн. 17).

1964 г. - декретът за икуменизма на II ватикански събор подчертава, че молитвата е душата на икуменичното движение и окуражава практикуването на молитвената седмица.

1966 г. - комисията „Вяра и конституция“ и секретариатът за Християнско единство (днес Папски съвет за насърчаване на единението на християните) на Католическата църква решават всяка година да подготвят текстовете за молитвената седмица.

1968 г. - за първи път молитвената седмица се провежда на базата на текстове, изработени съвместно от „Вяра и кон-

ституция“ и секретариата за Християнско единство.

1975 г. - първа молитвена седмица, за която текстовете са подготвени по проект на местна икуменична група; началото е дадено от икуменичната група в Австралия.

1988 г. - текстовете на молитвената седмица са използвани при честването на учредяването на Християнската федерация в Малайзия.

2004 г. - „Вяра и конституция“ на Икуменичния съвет на Църквите и Папският съвет за насърчаване на единението на християните се договарят в бъдеще текстовете на френски и английски език за осмодневницата да бъдат публикувани заедно и представени по един и същи начин.

2008 г. - честване на столетията на Молитвената седмица за единение на християните (за първи път осмодневницата за единение на Църквата е молена през 1908 г.).

Мария е най-великият „небесен адвокат“ за хората

На 8 декември 2009 г. беше честван патронният празник на черквата „Непорочно зачатие на Дева Мария“ в квартал Парчевич на град Раковски. Тържествената литургия започна с шествие отвън, начело с кръста и свещите, носени от министрантите. Месата отслужи отец Любомир Венков от Пловдив в съслужение с енорийския свещеник отец Евгений Рожански, с отец Румен Станев и отец Недялко Начев - двамата от квартал Секирово, отец Христо Табаков от Житница и отец Ярослав Барткиевич, който е помощник на отец Евгений. Проповедникът отец Любомир припомни на вярващите, които бяха изпълнили малкия, но добре подреден и украсен с цветя храм, че Девата е наша майка и трябва по-силно да я обичаме. Освен това отец Любомир наблегна и на това, че Мария не е била избрана, защото е свята, а по-скоро нейната святост е плод на избор и предопределение. Благодатите, с които е изпълнена Мария, не представляват привилегия, която би я направила да изглежда необикновена, а са плод на изкуплението на Христос. В размишлението си проповедникът допълни, че Мария - Майката на Църквата, е зачената без грях и това показва, че човечеството не е загубено и че силата на греха не е абсолютна и побеждаваща, защото Творецът иска спасението на своите творения и нищо не е невъзможно за Бог. Не на последно място свещеникът, който водеше литургията, определи Дева Мария като „небесния адвокат“ за всички християни. Въпреки че беше работен ден, в службата участваха много млади хора, както и сестрите францисканки от Генерал Николаево и Житница. За празника в Парчевич бяха дошли сестра Марияна от Пловдив и братята капуцини от Белозем.

След края на богослужението отец Евгений благодари на всички свещеници и гости, уважили празника, както и на отец Любомир за насърчителната проповед.

Освен в квартал Парчевич празникът на Непорочно зачатие на Дева Мария беше честван по специален начин и в манастирската черква „Свети Максимилиан Колбе“, където литургията беше отслужена от отец Ярослав. Преди празника е била организирана деветница (така е било и в Парчевич), която е предхождала 8 декември. Набожността е включвала молитви към Дева Мария, както и кратко размишление за Евангелието от делничните дни.

Тържеството на Непорочно зачатие на Дева Мария е считано и за празник на отците францисканци конвентуалци, които са в България, тъй като те са част от Варшавската провинция, а тя е посветена именно на Непорочното зачатие.

Иван КЪРЧЕВ

Темите на седмицата

Темите на молитвената седмица след 1968 г. са разработени от комисията „Вяра и конституция“ на Икуменичния съвет на Църквите и от Папския съвет за единение на християните. Те са били следните:

1968 г. - За да послужим за похвала на славата Му (Еф. 1, 12).

1969 г. - Към свобода сте призвани (Гал. 5, 13); подготвителна среща в Рим.

1970 г. - Ние сме съработници на Бога (1 Кор. 3, 9); подготвителна среща в манастира в Нийдералтайх, ФРГ.

1971 г. - ... и общуването на Светаго Духа (2 Кор. 13, 13); подготвителна среща в Бари, Италия.

1972 г. - Нова заповед ви давам (Йн. 13, 34); подготвителна среща в Женева, Швейцария.

1973 г. - Господи, научи ни да се молим (Лк. 11, 1); подготвителна среща в абатството на Монсерат, Испания.

1974 г. - И всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ (Фил. 2, 1-13); подготвителна среща в Женева, Швейцария. През 1974 г. бе изпратено писмо до Църквите членки, както и до други организации, заинтересувани да изградят местни групи, които да участват в подготвянето на материалите за молитвената седмица. Първи прие идеята една австралийска група, която подготви проекта за 1975 г.

1975 г. - Волята Си... да съедини всичко небесно и земно под един глава - Христос (Еф. 1, 3-10); проект на австралийска група, подготвителна среща в Женева, Швейцария.

1976 г. - Сега сме чеда Божии (1 Йн. 3, 2); проект на Конференцията на карибските Църкви; подготвителна среща в Рим, Италия.

1977 г. - А надеждата не посрамя (Рим. 5, 1-5); проект от Ливан по време на Гражданската война; подготвителна среща в Женева, Швейцария.

1978 г. - Не сте вече чужди и пришълци (Еф. 2, 13-22); проект от икуменична група в Манчестър, Англия.

1979 г. - Служете един другиму (1 Петр. 4, 7-11); проект от Аржентина; подготвителна среща в Женева, Швейцария.

1980 г. - Да дойде Твоето царство (Мт. 6, 10); проект от икуменична група в Берлин, ГДР; подготвителна среща в Милано, Италия.

1981 г. - Духът е един и същ... има различни дарби... едно тяло (вж. 1 Кор. 12,

Зв-13); проект на отците от Греймър, САЩ; подготвителна среща в Женева, Швейцария.

1982 г. - Колко са мили Твоите жилища, Господи на силите (Псалм 83); проект от Кения; подготвителна среща в Милано, Италия.

1983 г. - Исус Христос - живот за света (срв. 1 Йн. 1, 1-4); проект от икуменична група от Ирландия; подготвителна среща в Селини-Боси, Швейцария.

1984 г. - Призвани към единството чрез кръста на нашия Господ (срв. 1 Кор. 2, 2; Кол. 1, 20); подготвителна среща във Венеция, Италия.

1985 г. - Макар да бяхме мъртви..., оживотвори с Христа (Еф. 2, 4-7); проект от Ямайка; подготвителна среща в Граншамп, Швейцария.

1986 г. - И ще Ми бъдете свидетели (Деян. 1, 6-8); проект от Югославия / Словения; подготвителна среща в Югославия.

1987 г. - Който е в Христа, той е нова твар (2 Кор. 5, 17-6, 4а); проект от Англия; подготвителна среща в Тезе, Франция.

1988 г. - В любовта страх няма (1 Йн. 4, 18); проект от Италия; подготвителна среща в Пинероло, Италия.

1989 г. - Ние многото съставяме едно тяло в Христа (Рим. 12, 5-6а); проект от Канада; подготвителна среща в Уалей Бридж, Англия.

1990 г. - Да бъдат всички едно... , та да повярва светът (Йн. 17); проект от Испания; подготвителна среща в Мадрид, Испания.

1991 г. - Хвалете Господа, всички народи (Псалм 116, Рим. 15, 5-13); проект от Германия; подготвителна среща в Ротенбург на Фулда, Западна Германия.

1992 г. - И тъй, идете... Аз съм с вас (Мт. 28, 16-20); проект от Белгия; подготвителна среща в Брюж, Белгия.

1993 г. - Носете плодовете на Духа за единението на християните (срв. Гал. 5, 22-23); проект от Заир; подготвителна среща в Цюрих, Швейцария.

1994 г. - Дома Господен - призвани да имаме едно сърце и една душа (срв. Деян. 4, 32); проект от Ирландия; подготвителна среща в Дъблин, Ирландия.

1995 г. - Койнония - общение в Бог и между нас (срв. Йн. 15, 1-17); подготвителна среща в Бристол, Англия.

1996 г. - Ето, стоя пред вратата и хлопам (Откр. 3, 14-22); проект от Португалия; подготвителна среща в Лисабон, Португалия.

1997 г. - От име Христово: примирете се с Бога! (2 Кор. 5, 20); проект от скандинавските страни; подготвителна среща в Стокхолм, Швеция.

1998 г. - Духът ни подкрепя в нашите немощи (Рим. 8, 14-27); проект от Франция; подготвителна среща в Париж, Франция.

1999 г. - Той ще живее с тях; те ще бъдат Негов народ, а Сам Бог ще бъде с тях (Откр. 21, 1-7); проект от Малайзия; подготвителна среща в манастира в Бозе, Италия.

2000 г. - Благословен да бъде Бог... Който ни благослови в Христа (Еф. 1, 3-14); проект от Съвета на Църквите в Близкия изток; подготвителна среща в манастира в Ла Верна, Италия.

2001 г. - Аз съм пътят и истината, и животът (Йн. 14, 1-6); проект от Румъния; подготвителна среща в Румъния.

2002 г. - У Теб е изворът на живота (Псалм 35, 10); проект от Съвета на епископските конференции в Европа и от Конференцията на Църквите в Европа; подготвителна среща в икуменичния център в Аугсбург, Германия.

2003 г. - Това съкровище ние носим в глинени съдове (2 Кор. 4, 3-18); проект от Аржентина; подготвителна среща в икуменичния център „Лос рублиос“, Испания.

2004 г. - Моя мир ви давам (Йн. 14, 27); проект от Алепо, Сирия; подготвителна среща в Палермо, Италия.

2005 г. - Друга основа никой не може да положи, освен положената, която е Исус Христос (1 Кор. 3, 1-23); проект от Словакия; подготвителна среща в Пиещани, Словакия.

2006 г. - Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм Аз посред тях (Мт. 18, 20); проект от Ирландия; подготвителна среща в Просперус, Ирландия.

2007 г. - И глухите прави да чуват, и немите - да говорят (Мк. 7, 37); проект от Южна Африка; подготвителна среща в Кастильо дьо Фаверж, Франция.

2008 г. - Непрестанно се молете (1 Сол. 5, 17); проект от САЩ, подготвителна среща в Греймър, САЩ.

2009 г. - В ръката ти да бъдат едно (Йез. 37, 17); проект от Корея; подготвителна среща в Марсилия, Франция.

По ИНТЕРНЕТ

Благодарим и се молим

Да благодарим за всички благодати!

Да бъдем светлината на света...

Януари, ФЕВРУАРИ, март
Осма година 2009 - 2010

„Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всички благодарете; защото такава е спрямо вас волята Божия в Христа Исуса“ (I Сол. 5, 16-18).

Едно четиригодишно дете вървяло през пазара с майка си. Спирало се по сергиите, разглеждали, купували. Пред една от сергиите, отрупана с портокали, момиченцето се задържало по-дълго и разазглеждало с желание плодовете. Продавачът взел един от тях и го дал на детето. То го взело и се обърнало да си ходи. Майката върнала дъщеря си при човека и високо я запитала: „Какво ще кажеш на добрия чичко?“ Детето се замислило за кратко, протегнало ръка и казало: „Обели портокала!“ Не „благодаря“, а „обели го“.

Не знам как продължава историята - дали майката се е скарала на детето; дали то е разбрало грешката си; дали продавачът се е усмихнал и обелил плода, или се е скарал на момиченцето. Не знам, а и не е толкова важно. Знаем само, че и ние с вас имаме своите „обели“ моменти. Не говоря за неблагодарност към близките ни. Ние рядко забравяме да благодарим, когато ни направят подарък. Почти винаги сме признателни, когато ни извършат услуга. Често сме доволни, когато ни обрънат внимание и ни подкрепят в труден момент.

Но много рядко оценяваме Божиите подаръци, Неговото внимание и помощ. Ако сега ни помолят да изредим на листче 10 благодарности, ще попълним ли списъка? Вероятно ще се справим доста трудно. Ами ако ни накарат да изредим толкова молитвени нужди и неща, които ни липсват? Е, може и да не ни стигне и цяла тетрадка...

Защо е по-лесно да си недоволен и неблагодарен, отколкото признателен и благодарен? Един от вероятните отговори е, че ние често мислим за това, което нямаме, а мно-

го рядко за това, което имаме. Как ще бъдем благодарни на Бог, ако в главата ни се въртят само неизпълнените ни мечти, неотговорените молитви, неснабдените ни нужди, незадоволените ни прищевки... Не можем да бъдем благодарни, ако виждаме само нещата, които като че ли ни липсват, а не виждаме нищо от Божиите дела в живота ни. За съжаление повечето от нас имат огромен списък с „обели портокала“, които развяваме пред Бог, и съвсем малко листче с благодарности.

Един мисионер из амазонските джунгли имал навика като млад да си записва Божиите подаръци в един тефтер. Когато заминал на мисия, взел този списък със себе си. Дните минавали. Напрежението растяло. Трудностите следвали една след друга. Той все още бил мисионер, но много проблеми го депресирали и го карали да се съмнява в правилността на своя избор и в това дали Бог не го е забравил. Често молитвата му съдържала въпроса: „Защо?“ Един ден, като търсел нещо из вещите си, попаднал на тетрадката със записани Божиите милости. Започнал да ги чете една по една и с всяка следваща страница вярата му се съживявала. Докато накрая отново бил изпълнен с увереност, че Бог не го е изоставил.

Благодарственият дневник е средството, което може да ни помогне да обръщаме повече внимание на нещата, които сме получили. Какво да записваме в него? В Библията пише, че трябва да сме благодарни за всичко (I Сол. 5, 18). В дневника можем да записваме и големите Божи отговори, и мъничките Божи докосвания.

Лесно е да си неблагодарен. Не се изискват сили, за да си вечно недоволен и мрънкаш, но всички знаем, че неблагодарността е грях. Защо се държим така, все едно че Бог ни е длъжник? Гледаме ръцете Му, а рядко лицето Му. Търсим

подаръците Му, а не присъствието Му. Радваме се на благословените моменти, а недоволстваме, когато Той подрязва пръчките на лозата за наше добро (Ин. 15, 2).

Ние не сме дали заем на Бог, че да Го възприемаме като наш длъжник. Той сам със слезането Си на Земята направи достатъчно. А какво да кажем за изтърпените подигравки, обиди, отхвърляне, предателство, бичуване, болки... Какво да кажем за невинната Му смърт, за поемането на нашите грехове и натоварването Му с нашите болести? Какво да кажем за това, че прати Утешител - Свети Дух, че Той самият ходатайства за нас и ни е направил място там горе, при Него...

За какво има да Му благодарим? За всичко! За всичко, което прави за нас въпреки нашите изневери спрямо Него.

Колко пъти ни е изцелявал? Колко пъти е възстановявал ръждясалите ни взаимоотношения? Колко пъти ни е спасявал и вадил от кашите, които сме забърквали? Превързва ни! Носи ни на ръце! Прощава ни греховете! Имаме ли повод да сме Му благодарни? Да!

За какво да Му благодарим? За всичко!

Младежко
молитвено движение NIKA

В светлината на първа
славна тайна - Възкресение
Христово

Отче наш...
Радвай се... (10 х)
Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен,
Павел и Йосафат, мъченици
за вярата - бъдете светлина
за нас!

Свети Йоане, Предтеча
Господен - моли се за нас!

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Христос ни дарява безсмъртието Си

От стр. 1

те празници. Не може никога да бъде откъснато Рождеството от Неговото страдание и от Неговото възкресение, защото, ако само разглеждаме Рождеството Му, ние не можем да обхванем величието на нашето изкупление, на нашето оправдание, на нашето славно възкресение в Негово лице като човек. За това Той стана човек, за да може да приеме смъртта като човек и да я победи на кръста и да триумфира славно животът, животът на всяко човешко същество.

Християнството, Христова любов - каза още проповедникът - не може да бъде наложена на хората. Тя е предложена. Любавта не е закон, любовта не налага. В днешния ден на Рождество Христово трябва да разберем причината на нашата радост. Големите

ят дар, който ни носи Христос, е несравним със земните дарове. Той е дар, който няма равен на себе си. Христос ни дарява безсмъртието си. Христос стана човек, за да можем да бъдем обожествени ние. Не онова обожествяване, което е в самата Света Троица, но по силата на Неговата благодат, по силата на Неговия милосърден дар да ни приеме в Себе си и да ни даде блажената вечна радост. Ето причината за радостта на Рождество Христово. Да приемеш Исус Христос като твой спасител, означава да приемеш всичко онова, което Той ни открива. Проповедникът отбеляза, че днес егоизмът и индивидуализмът правят хората по-сковани. Ледът, който сковавал човешките сърца и междучелностните отношения, е много голям. Ако искаме да бъдем Христови, трябва да преодо-

леем егоизма. Ледът, който ни сковавал, трябва да бъде премахнат чрез любовта Христова, която Той ни донесе. Нашата вяра е тази, която трябва да бъде в основа на живота ни. Да вярваш, означава да обичаш безкрайно Бог и ближния. В заключение епископът призова да благодарим на Бог, който ни донесе любовта. Да благодарим на Небесния отец, Който изпрати Своя единороден син като дар, да благодарим с цялата си душа и сърце. От името на Църквата и от свое име като духовен пастир на епархията епископ Георги Йовчев честити на всички Рождество Христово и призова Бог, Който дойде да ни спаси, да ни благослови и да ни даде онази сила, чрез която можем да преодолеем всичко, което ни пречи по пътя на нашето вечно спасение.
Жана СТОЕВА

Послания на апостол Павел

Към евреите

Посланието към евреите много отдавна е признато като боговдъхновено изражение на вярата в Църквата. В края на I в. свети Климент Римски се ползва от него като свещена книга. За свети Поликарп и за свети Юстин (II в.) авторитетът на посланието към евреите бил неоспорим. В IV в. посланието към евреите става канонично, включено в Свещеното писание.

Много по-сложен е въпросът за автора на посланието. Маркар че източната църква го приписва на свети апостол Павел, в самия текст (за разлика от всички други послания) отсъства името на автора. Езикът, стилът и маниерът на изложение на това послание са лишени от типичните за апостол Павел черти. Авторът отнася себе си към поколението, което е получило евангелската вяра от апостолите (2, 3). Той в по-висока степен е възпитан в елинистичната традиция, отколкото апостол Павел. В послание към евреите няма такъв ярък личен отпечатък, какъвто има обикновено в Павловите послания. Понятието вяра - централно в богословското учение на апостола - се допълва от гръцката представа за нея („увереност в невидимото“, 11, 1). В посланието се отделя голямо внимание на култовата символика на Стария завет и служението на юдейското свещенство като образ на изкупителните тайни Христови. Някои раннохристиянски учители смятат, че посланието към евреите е превод, направен от свети Лука, на послание, написано от свети Павел на еврейски (Евсевий). Тертулиан приписва посланието на апостол Варнава. Ориген е склонен да приеме авторството в полза на апостол Павел, още повече че по неговите думи „Един Бог знае“ кой е написал посланието. В посланието несъмнено има много допирни точки с богословската концепция на свети Павел. Затова мнозинството от съвременните коментатори се придържа към гледната точка, че посланието, „Павлово“ по дух, се е появило в среда, близка на апостола, но фактически е написано от други лица. Неговата близост с александрийската религиозна философия (Филон) и възгледите на есеите, част от които са живели в Египет (виж Филон, „За живот в съзерцание“), навежда на мисълта, че автор би могъл да е Аполос. Първи тази хипотеза издига Лутер. Действително Аполос е бил единственият близък до Павел човек, получил юдейско образование в Александрия. Съгласно Деян. 18, 24 Аполос бил „мъж красноречив и силен в писанията“. Именно така е представен и авторът на посланието към евреите. Обаче само тези косвени аргументи не са достатъчни и въпросът за авторството на посланието остава до този момент открит.

Колко трудно е да се определи откъде и към кого е отп-

равено посланието! Авторът предава поздравите от „италийски“ братя. Това може да означава, че е писал в Италия, но, от друга страна, колонията на „италийците“ са били разпръснати по цялата империя. Въпросът за адресата на посланието също е спорен. Става дума, разбира се, не за евреите, изповядващи старозаветната религия, а за евреите християни. В I век е имало немалко общини на евреи християни, разпръснати в Сирия, Палестина и Египет. Съдържанието на посланието дава някои основания да се смята, че членовете на дадена община на „евреите“ се влиявали от проблема на храмовия култ поради това, че те били тясно свързани с юдейското свещенство (срв. Деян. 6, 7). Авторът не казва нито дума за разрушаването на Храма (70 г.) и споменава за жертвите, които продължават да принасят в Йерусалим (10, 1-3). Следователно посланието би могло да бъде написано в края на 60-те години (вероятно още приживе на апостол Павел или скоро след неговата смърт). Маркар че в края на посланието към евреите има съобщения от личен характер и поздравите, то не се явява послание в строгия смисъл на думата. Дълбоките размишления за истината на вярата, опиращи се на интерпретацията на Стария завет в светлината на християнското откровение, се преплитат с пламенните увещания да се пази верността към Христос. Пред нас е богословско размишление и проповед. Самият автор го нарича „това увещателно слово“ (13, 22). (Срв. Деян. 13, 15, където също е наречено проповед казаното от апостол Павел в синагогата.) Мисълта на писателя проповедник тече плавно, тържествено. Той открива изостреност в изкуството на тълкуването, свойствено на александрийската школа. От нея произтича любовта на автора към алегорията.

Основното съдържание на посланието се свежда до следното: а) старозаветните жертви са били длъжни да очистят хората, приобщавайки ги към Бог; б) тъй като тези жертви са били само първообраз на единствената жертва на Сина Божи, те имат преходно значение; в) принадлежащ едновременно на света божествен и земен, Христос - истински Първосвещеник и Жертва - съедини човека с Бог; г) за да пребивават в Новия завет (срв. 8, 9), установен от Христос Първосвещеник, хората са длъжни да живеят във вяра, любов и търпение - като истински нов народ Господен.

Из „Библия с приложение“, 1983 г., Брюксел
Превод: Ани ГЕОРГИЕВА

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

ят представител. „За серафическия отец на францисканците бедността е това, което му позволява да не се притеснява за материалните неща, да стане свободен, за да се посвети на най-важното - на Бог“, допълнително. Архиепископ Болонек припомни и традиционния францискански поздрав „Мир и добро“ - израз на вътрешния мир, който дава Христос, както и заръката на свети Франциск да пазим природата и нейните обитатели.

В 12 ч. започна тържествената литургия с процесия от 18 свещеници, председателствана от

обърна внимание на поведението на бедняка от Асизи спрямо епископа на града и папата. Той каза, че „владиката на Асизи е посветвал Франциск да представи своето дело, за да получи одобрението от Светия отец“. „Църквата е една - подчерта монс. Георги - и различните ордени и харизми трябва да служат на това един-

полъх на известяването на Евангелието“. Той спомена, че има много примери на други личности в историята на човечеството като Петер Валдо, основател на Валдийската църква (протестантска църква, разпространена в Италия), които също са имали желание за обнова, но не са искали да бъдат признати от църковната йерархия. Монс. Георги призова францисканците да бъдат „покорници“ по примера на Христос и да служат безрезервно на другите. По този начин според епископа на Софийско-Пловдивската епархия те ще върнат хората при Христос, ще им помогнат да се покаят и да осмислят живота си. Накрая празнуващите бяха поздравени и от председателя на Епископската конференция на Католическата църква в България и апостолически екзарх Христо Прошков. Той отбеляза, че има малко ордени с толкова дълголетна и богата история, които продължават да принасят обилни плодове на Божиата нива. И отпрати специална благодарност към отците капучини за това, което техните предшественици са направили преди около 90 години за католиците от източен

На стр. 8

От стр. 1

ка“ на живота на Франческо. Г-н Теофилов изтъкна важността на контекста, в който се ражда Франциск - време на упадък на Църквата, и посочи основни моменти от живота на светеца от Асизи. Той припомни, че именно францисканците присъстват „от векове по нашите земи и са кръщавали прадедите ни, дедите ни, родителите ни, нас самите, децата и внуците ни“. Пророчески се оказват думите на Франциск: „Сигурно броят на влюбените в Господарката Бедност ще расте.“ „В този контекст - заяви Иван Теофилов - нуждата от правило, одобрено от папата, става наложителна. Логичен е и отговорът на папа Инокентий III: „Това правило възпроизвежда Еван-

Общение и радост

гелието - ако го отхвърлим като неизпълнимо, значи приемаме, че Евангелието е лишено от живот, неприложимо.“ Г-н Теофилов припомни, че францисканците са едни от първите мисионери по нашите земи - първо в Северозападна България и Софийския виалет, а по-късно, след 1841 г., и в Южна България.“ (Целия доклад може да прочетете в новия брой на сп. „Гласът на Църквата“).

В своето слово апостолическият нунций Януш Болонек акцентира на спазването на бедността от францисканците, като припомни каноните на монашеския живот на другите ордени, вече съществуващи по времето на свети Франциск. „Той решава, че няма нужда от собственост, че се отказва от всяка външна сигурност и решава да се уповава само на Христос“, подчерта папски-

монс. Георги Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ, в съслужение с монс. Прошков и монс. Болонек. Песните, свързани с живота и делото на свети Франциск, бяха изпълнени от хора „Сан Дамяно“ при енория „Свети Франциск“ в Белозем. В проповедта си монс. Георги Йовчев

ство винаги послушни на епископите и на папата.“ „Само така - посочи той - става ясно дали човекът е бил вдъхновен от Свети Дух и работи за благо на Христос и за Божието царство.“ Монс. Георги посочи, че „свети Франциск не е искал да се отдели от Църквата, а да даде нов

Патрон на католическия печат

Честваният на 24 януари свети Франциск Салски (1567-1622), епископ на Женева, е обявен за покровител на католическия печат. Той заслужи тази чест заради апостолската си дейност като разпространител на Словото Господне в писмена форма. След завладяването на Женева от последователите на страстния привърженик на лутеранството Жан Калвин (1509-1564) епископ Франциск Салски е прогонен от града; приютава се в гр. Анеси, южно от Женева. Прогонен, но неукротим, той не изоставя преминалите в лагера на Калвин свои пасоми. Лишен от възможността да използва амвона за трибуна, от която да вести Истината, Франциск открива нов начин да контактува с тях. Всяка нощ, докато гонителите му спят, той обикаля планинския район Шабле, за да пъха под вратата на всеки дом собственооръчно написаната своя проповед. Какъв къртовски труд, но и какво възхитително апостолско усърдие! Стотици екземпляри, написани на ръка, тъй като откритият от Йоханес Гутенберг (1397-1468) типографски печат все още бавно навлиза във всекидневието на онези епоха. Отпечатването на първите сто и петдесет броя на Библията продължава четири години - от 1452 г. до 1456 г. Прилаганият от же-

невския епископ похват, колкото и елементарен да е за представите ни днес, се оказва изключително ефикасен - над 60 хиляди калвинисти се завръщат в лоното на Католическата църква. Блестящ резултат! И той е постигнат с прилаганата от Франциск Салски максима: „Повече мухи се ловят с лъжичка мед, отколкото с цяла каца оцет!“

След появата на „Капиталът“ на Карл Маркс (1818-1883) Католическата църква възприема похвата на свети Франциск за комуникиране с Божия народ. Появяват се католически вестници и списания като „Civiltà cattolica“, „La Croix“, „Le Pelerin“, „La Tribune catholique“ и много други. Именно този вестник формулира във втората половина на XIX в. програмата на католическия печат: „Нека не се занимаваме с политика, а да работим за завръщането при Христос на заблудените овци!“ След създаването на държавата Ватикан през 1929 г. на различни езици се отпечатва в „Osservatore Romano“ и се излъчват предаванията на Радио Ватикан, на Radio Notre Dame и други. В началото на XX в. и в България се появяват католически издания: „Вяра и наука“, „Поклонник“, календарът „Св. св. Кирил и Методий“, „Истина“, „Енорийски възглас“, „Благовестител“, „Житие на светците“, както и историческите книги „Киевският затворник“, „Добротворното дело на отец Йосиф и сестра Евразия Алоати“ и др. След 10 ноември 1989 г. Католическата църква в Бълга-

рия издава в „Истина-Veritas“, списанието „Гласът на Църквата“ и редица книги с историческо и религиозно съдържание. Цялата тази издателска дейност свидетелства за голямото внимание, което Църквата отдава на печатното слово. В тази връзка свети Пий X (1903-1914) е категоричен: „Да построим черкви, училища, да създадем сдружения - всичко това е велико, благородно дело; но те са градени върху пясък, ако не им се даде за основа честен, независим католически печат.“ Тази заръка на Пий X намира своето продължение в декрета на II ватикански събор „Inter mirifica“ (4 декември 1963 г.) за средствата за комуникация и информация в съвременното общество. Съборните отци изразяват майчинската загриженост на Църквата, която следи развитието и използването на удивителните технически открития: преса, радио, телевизия, кино, интернет и т. н., дело на човешкия гений, просветляван от Божиата премъдрост.

Днес човекът - господар и разпоредител на неограничените възможности, които предлагат средствата за комуникация и информация, погазва преднамерено правилото, че не всичко възможно е позволено. Погазването на това правило открива широко дверите на вседозволеността. Тя пък с цялата си арогантност нахълтва в религиозния и духовния живот на отделния човек, нахълтва в обществен морал, в културата, в електронните медии, в поли-

тиката и потъпква достойнството на човека, създаден по Божия образ и подобие. Като имат предвид този факт, съборните отци основателно поставят въпроса за отговорността на средствата за комуникация и информация. Но коя държава, кое общество, кой законодател, коя Църква ще осъди човешкия гений, открил въпросните технически средства? Такава институция би се компрометирала пред обществото и би понесла основателно укорите за ретроградност и нетолерантност към свободата на комуникация и информация. Нека повторя: човешкият гений е продукт на Божиата премъдрост. И въпреки това виновни има!

И те са онези, които живеят сякаш Бог не съществува и освободени от всякакви морални норми произвеждат и предлагат „гнила продукция“. Обществото е създадо институция, наречена държавна власт, и на нея е поверено задължението да ограничава вседозволеността и необуздаността - източници на всяко зло, което сърцето е способно да сътвори, тъй че възхитителните открития на човешкия гений да бъдат поставени в услуга на общото благо. И тогава няма да оплакваме онова петнадесетгодишно девойче, хвърлило се под влака, няма да се учудваме на агресивността сред ученици и студенти - бъдещето на нацията, няма да стоим онемели пред онова единнадесетгодишно дете, станало майка. Психолозите честно и отговорно трябва да обяснят те-

зи жестоки факти не се ли дължат на пагубното влияние на някои продукции на средствата за комуникация и информация. След тяхното обяснение бихме могли да се запитаме - каква би била съдбата на милиони хора по света, ако не се произвеждаше подобна продукция, която предразполага към „разпуснатост и мекушавост... към любопитство за всякакви новини и към всичко, което със своята хубост привлича погледа... към нехайство над чувствата и към суетни призраци“ (Подражание на Христос IV -7, 2). В тази връзка съборният декрет настоятелно и с тревога препоръчва чедата на Католическата църква да четат и разпространяват католическия печат, за да знаят защо и как да се предпазват от консумирането на „гнилата продукция“ на някои производители и същевременно да си съставят съобразено с вярата мнение за такава продукция.

При закриването на втората сесия на събора папа Павел VI (1963-1978) даде висока оценка на декрета: „Той доказва, че Църквата е способна да съчетае духовните потребности на човека с тези на обществото, съзерцаването - с дейността, молитвата - с апостолата“. Тази истина, тази благодат света Тереза Авилска прозря още през XVI в. (вж „Път към съвършенството“, XXXI, 5).

И тъй, наш дълг е да четем и разпространяваме по примера на свети Франциск Салски католическия печат.

Иван ТЕОФИЛОВ

7

**ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 1 (1434)
януари 2010 г.**

Разпери крила за полет

От стр. 1

нан, Полша. Полека, полека със старание, упование, надежда и любов брат Йоан достига до това последно „Да“ на върност към един от добре познатите в целия свят орден - кармилския. След това представяне или по-скоро свидетелство имаше възможност за въпроси, коментари, допълнения. Един от впечатляващите моменти бяха думите на епископ Христо Проиков, който като знак на благодарност и надежда предостави на отците кармилитани възможността в същите тези дни да имат за известно време мощите на свети Жан-Мари Виане (вж. бр. 12 на в. „Истина-Veritas“). В този момент брат Домагой (хърватското звучене на свети Патрик) остана така силно впечатлен, защото сам той има за покровител този светец и трябваше да дойде тук, за да се „срещне“ с него. Сестра Сузана от сестрите евхаристинки изрази мнението, че всъщност духът на Кармил почти никога не е отсъствал (освен присъствието на сестрите кармилитки), най-вече чрез пламенната проповед и свидетелство на отец Игнатий Христов, който почина преди 25 години точно в деня на свети Йоан Кръстни - на 14 декември 1984 г. Така завърши този ден, подготвителен за деня на истинския празник.

Декемврийският ден минава много бързо и нощта поема своята функция. Но точно в тази вечер едно тържество разкъсваше тъмнината може би така, както го е виждал свети Йоан Кръстни. Свещенослужителите, облечени във великолепие, тръгвайки от дома на Андже-ло Ронкали (къщата, в която е живял, бидейки папски у нас бъдещият папа Йоан XXIII), прекосявайки тъмата, примесена със слаб сняг, по улицата се отправиха към храма. Светлината на лампите и тази на хората се смесваха и надвиха тъмнината. На това място толкова много свещенослужители и вярващи едновременно едва ли е имало в близо стогодишната му история. Архиепископ Януш Болонек, папски нунций в България, председателстваше све-

тата литургия. След четивата за празника провинциалът отец Винко от Непорочното сърце на Дева Мария извика брат Йоан, за да го попита: Какво желае?

След краткия диалог папският нунций Януш Болонек изнесе проповед, припомняйки същността на празника и на решителната стъпка, която прави брат Йоан. Последва призоваването на светците както и церемонията по самото обещание. Подпис. Целува на мира с всички свещенослужители, както и с най-близките - майка му Искра и сестра му Агата.

Светата литургия продължи своя ред, като накрая провинциалът отец Винко Мамич благодари на всички: на Бог, на родителите, на енорийския свещеник на енория „Свети Йосиф“, откъдето произлиза брат Йоан - отец Томаш Кръгер, на епископ Христо Проиков, на архиепископ Болонек и на всички други участници в

това значимо събитие.

Колкото и да се стреми човек да бъде изчерпателен, преживяното не може да бъде изразено с думи, особено що се отнася за нещо, което е осмисляно, преглеждано, изпитвано толкова вече години с една-едничка цел - да стане твой живот, но не за себе си, а за Бог и за твоите братя и сестри.

И-В

Общение и радост

От стр. 7

обред, бежанци от Тракия и Македония. Те са им дали подслон и подкрепа, възможност да служат литургия в храма „Свети Йосиф“, а двама от братята капуцини - Козма и Дамян, имат големи заслуги при изграждането на катедралата „Успение Богородично“. Монс. Проиков благодари на капуцините за куража и им пожела да останат верни и достойни наследници на техните събратя. Той припомни, че през 2010 г. се навършват 150 години от „светото присъединение“ към Католическата църква

на католиците от източен обред в България. Накрая най-новото попълнение сред францисканците в България капуцинът отец Елко Терзийски отбеляза колко важно е, че много хора са дошли на този празник - за Църквата, за обществото и за нас самите. „Адът се тресе, когато Църквата се моли“, допълни отец Елко, изразявайки радостта си от факта, че годишнината на францисканците се превърна във възможност за радост, общение и взаимна подкрепа между хората.

Ива МИХАЙЛОВА

За шумерите, тяхната култура и техните митове

(Продължение от миналия брой)

Ще отбележим, че именно този песимизъм на шумерите е бил и остава една от най-големите загадки за изследователите. Загадка, заслужаваща според нас по-голямо внимание от това, отдавано на редица съвременни „митове“ за шумерите. Възгледите на наследниците на шумерите - асирийците и вавилонците, относно откъдето не са били по-различни. Те също не включвали в себе си представите за есхатологията, за надеждата, за спасението и за рая.

След изложеното дотук е възможно да възникне въпросът какво точно ни свързва нас като хора, живеещи в XXI в., с шумерите? Бързае да посочим най-малко две неща. Първото от тях е, че шумерската култура, продължена от асирийците и вавилонците, е оказала влияние върху древноюдейската култура. Ще припомним, че духовният и политическият елит на древен Израел е бил преселен във Вавилония от Навуходоносор II след разрушаването на първия храм. Периодът между 587 и 539 г. пр. Хр. е известен и като период на Вавилонски плен за юдеите. През него юдеите, живеещи във Вавилония, са имали възможността да се запознаят с постиженията на древната цивилизация и в да-

дена степен да бъдат повлияни от тях. Това - нека уточним - е станало преди окончателното канонизиране на Петокинижия в средата на V в. пр. Хр. и на Старозаветния текст в неговата масоретска версия (I в сл. Хр.). Второто нещо са сведенията в Стария завет за бащата на народите Авраам, с чието потомство Бог сключва Завета Си. Бащата на Авраам, Тара, се отправя към град Харран в северна Сирия от град Ур Халдейски - един от най-древните и блестящи центрове на шумерската култура още от IV хилядолетие пр. Хр.

Днес езикът, историята, културата и археологическите находки от шумерите са изучавани в редица авторитетни научни центрове по цял свят - в Багдад, Лондон, Оксфорд, Париж, Чикаго, Берлин, Санкт Петербург и др. Един от тези центрове е Понтификалният библейски институт в Рим, където традициите в изучаването на тази цивилизация са дългогодишни. Нещо повече, Институтът издава редица научни списания и изследвания, посветени на шумерската проблематика. Онова, което прави особено ценен принос на тези изследвания, е фактът, че се осъществяват, без да се пренебрегват основни положения в Доктрината на вярата и без да се лансират фантастични и популярни „хипо-

тези“. Шумерската цивилизация е достатъчно удивителна сама по себе си и все още поставя редица важни проблеми в контекста на нейното изучаване. Проблемите, очакващи своето професионално, а не популярно решаване.

В края на настоящата статия подбрахме няколко заглавия като препоръчителна литература за интересувашите се от историята и религията на древен Шумер и на древен Ирак.

1. Х. Сагс, „Величието на Вавилон“ София, 1998 г., издателство РИВА.

2. Ж. Ботеро, „Животът в древна Месопотамия. От Шумер до Библията“ София, 2008 г., издателство РИВА.

3. К. Кадийски, съставител, „Висящи градини. Поезия на древния Изток“, Библиотека световна класика, София, 1980 г., издателство Народна култура.

За интересувашите се по-конкретно от религията на шумерите и на древна Месопотамия можем да посочим достъпния в Народната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ руски превод на най-авторитетното проучване в областта - това на американския шумеролог Торкилд Якобсен: Т. Якобсен, „Сокровища тъми. История месопотамско-кой религии“ Москва, 1995 г.

Д-р Кабала МУКАРЗЕЛ, СУ „Св. Климент Охридски“

Да си спомним...

Отец Игнат Бадов - смирен воин за Божиата истина и справедливост

(Продължение от миналия брой)

Вярващите от Белене и от Никополската епархия запомниха отец Игнат Бадов като изключително добър и смирен човек. Преживял глада на войната, той беше крайно скромен в материалните си нужди. Но най-вече отец Игнат остана в паметта на хората като способен свещеник, мъдър и верен служител на Бог, даряващ утеха на поверените нему. Той обгрижваше своите енорияши като собствени деца. Дълбоката му съпричастност към всички техни проблеми го правеше обичан и търсен пастир. Силната му вяра и молитвени практики впечатляваха както децата и младежите, така и възрастните. Отец Игнат говореше латински, немски, италиански и полски език - един истински църковен комуникатор на Божието слово. Неслучайно повечето млади свещеници днес казват, че отец Игнат е бил за тях пример за духовник и че от него са се учили как да бъдат добри пастири на поверения им народ.

Един от тези млади свещеници е отец Койчо Димов, енорист на храм „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран, който казва: „В моето свещеническо призвание има една личност (тя не е само

една), но днес бих искал да говоря за една свещеническа личност, която е оказала силно влияние върху мен. Това е отец Игнат Бадов, който беше дългогодишен енорийски свещеник в с. Драгомирово, а след това в Белене, в енория „Свети Антон от Падуа“. За мен този свещеник е един от онези, които изиграха голяма роля, защото така стана, че като студент в Свищов още през първата ми година се запознах с него и това, което ни сдружи и направи толкова близки, беше любовта към Стара Загора, от една страна. Аз съм роден в Стара Загора, а отец Игнат Бадов като млад свещеник е свещенодействал в този град. Той винаги ме питаше за града, защото католическата черква пострада много и бе превърната след 1952 г. в ресторант, затворена бе католическата семинария. И отец Игнат винаги ме питаше, когато ме видеше, как е черквата, ще се възстанови ли. Помня, когато дойде един възкресенец през 1993 г. в Стара Загора - отец Хенрих Краевски, каква радост беше това за отец Игнат Бадов. В същото време отец Игнат Бадов за мен беше много важен, защото аз в Свищов получих моето призвание, но тръгвайки от неговото име Игнациус, което означава огън. Така че той е от онези пламенни, огнени свещеници, които запалиха Божиата любов и свещеническото призвание в моята душа. Помня също, че той беше много добър изповедник и неведнъж съм се изповядвал на него, като ми е бил наистина

един духовен ръководител. Това, което също така не мога да забравя в личността на отец, беше любовта му към цялата Църква в България. Това, че той свещенодействаше в нашата Никополска епархия, но произхождаше от с. Миромир, т.е. от Софийско-Пловдивската епархия, а беше отраснал в католическата прогимназия на Малко Търново, го правеше наистина универсален, истински католически свещеник. Това също правеше изключително впечатление при всяка среща с него, защото всички ние знаем, че за съжаление има и такива свещенослужители, пък и миряни, които едва ли не мислят, че католичеството е някаква племенна религия, а не универсална Църква. А при отец Игнат аз забелязах обратното, т.е. отвореност към Католическата църква в цяла България и в целия свят. Така че той беше наистина един светъл, ярък образец за католически свещеник и остава вечна неговата памет в мен. Сега, разбира се, като млади свещеници ние подражаваме на Исус Христос Първосвещеника, но не можем да не подражаваме и на толкова наши свещеници, наши предшественици като отец Игнат Бадов, бих посочил също отец Дамян Талев, моя истински духовен баща отец Горазд Куртев, отец Купен Михайлов и толкова много други, които са дали за моето свещеническо призвание. Аз вярвам, че сега от небето те непрекъснато се застъпват пред Бог за нас, а ние не ги забравяме, в нашите молитви ги препоръчваме на Бог и така имаме едно общение с тях, защото земната и небесната Църква е една Католическа църква, която е отвъд времето и пространството.“

Нека примерът на отец Игнат Бадов ни придружава в изграждането на едно по-справедливо и по-братско общество, основано на Божиата истина и красота!

Росица ЗЛАТЕВА, Белене

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

Днес, след прочитането на много листове от живата история на нашата енория „Света Анна“ в Шумен, смело можем да кажем, че преживяванията на общността, събрана около Христос, които имаме в течение на годините, са плод на Божията милост, получена от любящия ни Отец. Желанието да споделим тази новина с другите произтича от това, че тя събужда в човека надежда, която никой не може да унищожи и която е начало на нов живот.

Първо, когато говорим за зараждането на общността, трябва да си спомним за явлението, което популярно наричаме пътуване. Без него никой не може да разбере нашата история. Веднага наум ни идва евангелският образ на Добрия Пастир, който се грижи за своите овце. В началото в нашия случай Той започва пътуването от Беломорска Тракия и прибира овцете за своята бъдеща шуменска кошара. Спира се за известно време в околностите на Тополовград, Елхово и Добросел. Най-накрая идва в Шумен, съ-

Второ, всеки от нас прекрасно знае, че в началото на пътуването има изход, а той на свой ред има своята причина. Причините са различни. Нашите ни бяха дадени от страданието, загубата или недостига. Това са години на войни и тоталитарен режим, когато свободата, правото на хляб и вяра изглеждат като лозунги от сферата на мечтите, заменени от несправедливост, експлоатация или политически игри на територията на страната, Европа и света. Неслучайно ни наричат бежанци и преселници. Ние просто търсехме своето място под небето.

В цялото това пътуване се

да чрез служението на отец Благовест Вангелов, отец Петко Вълков, отец Петър Немец, СДБ, и отец Георги Свобода, СДБ. Сега преживяваме Неговото присъствие в служението на отците възкресенци.

Интересен момент и дълбоко преживяване на Божията любов в общността е отговорът на Бог за мястото за молитва. След настаняването в Шумен нямаше черква. Много години словата на Божията литургия, изговаряни с вяра, можеха да бъдат чути в дома на Кръстю и Мария Елкови, на Стоян Елков, а по-късно на Димо и Стефка Елкови. В средата на 90-те години Бог

своите пастири и продължава да прави това с все по-голям размах. Всеки факт от живота на нашата общност е изпълнение на обещанието, което Бог дава на своя народ, а именно: „Аз, Господ, ще ги чуя, Аз, Бог Израилев, няма да ги оставя“ (Ис. 41, 17). Или „Не бой се, червей Иакове, малолудни Израилю. Аз ти помагам, казва Господ и Твоят Изкупител, Светият Израилев“ (Ис. 41, 14).

Днес Христос ни показва не само средата, но и нейния фундамент, в който всеки от нас може да се чувства напълно свободен, реализиран като човек, любимо чедо на Бог. Днес имаме място, където можем да се срещаме, и прекрасно знаем, че не стените ни събират на обща молитва, а ни събира сам Христос, който ни съпровожда по време на цялото пътуване.

Днес този същият Добър Пастир, който знае нашата история, проблеми и страдания, защото ги преживя с нас, ни извежда непрекъснато от нашите слабости. Той е този, който твори средата, в която израстваме, строи на постоянен фундамент. Срещаме Го при извършване на тайнствата, които приемаме. Дава ни да Го опознаем на катехизис, духовни упражнения, поклонничество до свети места (Пурд, Малко Търново, Ченстохова, светилището на Божието милосърдие), при обща молитва с Божието слово. Чрез взаимната служба по време на общите срещи ни помага да открием личните дарове и харизми. След като се грижи така за толкова малка общност, то какво да кажем за по-големите? Интересно какво прави в тях и по какъв път ги води?

Отец Войцех ФАРОН, О.В.

Къщата в която се намира параклисът

бира цялото стадо и се спира засега. Към тази група трябва да изброим: рода Елкови, семействата на бай Иван, бай Петър, бай Стойко и Абаджиеви. По-късно благодарение на свидетелствата на вярата на хора, принадлежащи към общността, се включват Петкови и следващите поредни овце, които не сме изброили, но ги има.

Води ни Христос

наблюдава диалог между овцете и Христос. Те Го питат къде да търсят Бог, искат тайнствата, молят за място за молитва. Той им отговаря с Бяшина любов, изразява я чрез служението на своите свещеници и на хората, посветили се на Бог: отец Гавраил Беложецов, сестрите бенедиктинки от Царев брод и свещениците, служили там. Бог действа чрез епископ Кирил Куртев, отец Купен Михайлов, отец Игнатий Христов, епископ Методий Стратиев. За дълъг период от време - от 1972 до 1993 г., Той е с нас чрез личността на младия свещеник Христо Пройков (сега епископ), а след това ни съпровож-

отговори на въпроса „Къде живееш, Господи?“, непрекъснато задаван от енориашите. Бог си послужи чрез Ирен Цибранска, дъщеря на семейство д-р Батанови.

Как да не повярваш в това, че Исус Христос ще ни води през целия ни земен живот чак до Небесното царство, след като толкова години ни води в този самия Дух чрез

Кратки размишления за ваканцията, духовните упражнения и обетите на младите възкресенци в България

„Ние, които тайнствено представляваме херувимите и пеем животворящата песен на животворящата Троица, да отложим сега всяка житейска грижа, за да приемем Царя на всичко, невидимо придружен от ангелските чинове Апилиу.“

Вдъхвайки благоуханието на тамяна и вслушвайки се в ритмичния звън на кадилницата и в неземното пеене на Божествената литургия на свети Йоан Златоуст в Малко Търново, младите възкресенци за пореден път казаха на Бог „ДА“ за следващите години от живота си, подновявайки своите монашески обети.

Трудно бихме могли да опишем с думи общите преживявания на нашата малка група семинаристи и на относително малката на брой общност католици през тази есен в България. Мисля, че най-подходящото определение би било взаимен обмен. Защото това не беше само среща на два различни народа, но и на два обряда, на две култури, на два начина на мислене и възприемане на действителността, на два свята.

От много години католици-

те в нашите енории в България не бяха имали възможността да участват в обряда на полагането на монашески обети. И нищо чудно, като вземем под внимание състоянието на тази църковна общност и преживяното от нея. Преследванията, затворите, намаляването на броя на практикуващите католици естествено са довели до липсата на монашески звания. А достатъчно е да споменем славните страници от историята на нашето общество - колежи, училища, интернати, много братя и отци българи възкресенци.

Тези спомени са все още живи в паметта на най-възрастните наши енориаши, които и до ден днешен са благодарни - както каза един от тях - за това, че възкресенците са им донесли културата. Тези хора имат голяма нужда от нашето присъствие, нуждаят се от монаси, които да им помогнат отново да придобият духовни сили, за да повярват пак във Възкръсналия. Надявам се, че нашето присъствие сред тях, проведените годишни духовни упражнения и което е най-важното - положените там на 15 септември обети, всичко това е идеално свидетелство за живот във вярата, от което се нуждаеха нашите енориаши. Не смятам, че тези думи са пресилени, защото самите хора дадоха свидетелство за това - никога преди не беше се случвало някой свършено

чужд да измине стотици километри, за да присъства на нашите обети. А там, в Малко Търново, в последната черква на християнска Европа, на самата граница с мюсюлманска Турция, в нозете на Мария - тази от Ченстохова, която там по особен начин моли Бог за единението на християните, се събраха хора от повечето наши средици. За да бъдат заедно с нас и да се молят за нас.

След всяка литургия вярващите тук отправят към Господ кратка молитва - да призовава постоянно нови работници за Своята жътва. И когато в деня на обетите ни поднасяха своите пожелания, те споделиха, че нашето присъствие допринася да бъдат спокойни, че молитвата им е била чула, че тя има смисъл. Много, много неща научихме от тези хора.

Благодарение на доброжелателността на нашите отци, работещи в България, се докоснахме до християнството на Византия. Християнство, което през вековете не се е променило много и което в своята грижливо пазена богословска, литургична и иконописна традиция е съхранило не само познанията за вярата, но и целия житейски и емоционален заряд, който се свързва с нея. Та нали по тези земи са се създавали най-важните догмати на нашата вяра, именно тук най-много хора не само с молитва и пост, но и със сила и

вик са защитавали вярата в Троицния Бог, в Христос Богочовека, в Божията майка. И както каза отец Луциан Бартковяк, никой студент по богословие няма да го разбере напълно, без да е усетил мантилетата, начина на живот и на християнска молитва на Изтока. Би могло да се каже, че Бог изглежда по-различно, отколкото в учебника и в аудиторията, сред руините на старите базилики, по древните улици на Месемврия (Несебър), по които имаме възможност да минаваме. Съвсем по различен начин ни се яви Бог в килията на скалния манастир, в звучния поток на молитвата на византийската литургия. Съвсем различно... Нито по-хубаво, нито по-лошо, просто - различно. С основание се казва, че християнският Запад е главата на Църквата, нейният ум, а Изтокът е сърцето ѝ, изворът на духовността. И което е неприятно - че толкова често не си даваме сметка за това, когато използваме неговото наследие.

Нашето усещане за България е усещането за една малка, но богата Църква, която обаче неведнъж предизвикваше у нас чувството на срам заради силата на своята вяра. Това е резултатът от работата на нашите отци някога и днес, които не са пестили и не пестят усилията си в грижите си за тази Църква, често без удобства, в недоимък и лишения

ване от неща, които за нас изглеждат очевидни. И за това също сме им много благодарни - че въпреки трудните условия вложили цялото си сърце, за да ни приемат възможно най-добре. Благодарим за подслона, за изобилната храна, за проявения към нас интерес, за посветеното време, за споделения опит, за оказаното внимание и ободрителните думи по време на духовните упражнения, които - както казваше самият отец Роман - той провежда не само за нас, но и за себе си.

Не можем да го скрием, пък и защо ли да го правим, че за нас това бе време и на прекрасен отдиш: горещо слънце, прекрасни плажове, топло море, сладко грозде и дини, каквито не могат да се намерят в нашата родина.

Заминаваме си, а в ушите ни продължават да звучат думите „Господи, помилвай!“, в които Църквата поверява на Бог всичко, което не е в състояние да изрече с думи. Тръгваме си оттук удивени, очаровани, малки в сравнение с доброта, традицията и историята, които срещнахме тук.

Брат Марчин ЧВЕК, СР

Превод от полски:

Благовеста ЛИНГОРСКА

Публикувано в *Resurrectio et vita*, издание на Полската провинция на възкресенците, бр. 10-11, година XVIII, 2009 г., стр. 168-169

Папата одобри Апостолическа конституция в отговор на многобройните искания на свещеници и вярващи англичани, желаещи да влязат „в пълно и видимо общение“ с Католическата църква. По този повод кардинал Джозеф Левада, префект на Конгрегацията за доктрината на вярата, даде брифинг в пресцентъра на Светия престол.

Инициативата бе представена едновременно и на пресконференция в Лондон, в която взеха участие примасът на Католическата църква във Великобритания и Уелс арх. Винсент Никълс и архиепископът на Кентърбъри Роуан Уилиамс.

Според казаното от кардинала има 20-30 англикански епископи и „стотици“ групи вярващи, заинтересувани да влязат в Католическата църква. „С тази инициатива Църквата желае да отговори на законните искания на тези групи англичани за пълно и видимо общение с Епископа на Рим и наследник на свети Петър“, подчерта Левада. Чрез Апостолическата конституция папа Бенедикт XVI въвежда нова канонична структура, която предвижда едно „корпоративно обществено приобщаване“ посредством учредяването на лични орди-

Папа Бенедикт XVI одобри Апостолическа конституция за англиканите, желаещи да се присъединят към Католическата църква

нариати. Тези ординариати ще позволят на вярващите англичани да влязат в пълно общение с Католическата църква, „запазвайки същевременно елементите от специфичното духовно и литургично англиканско наследство“. Пасторалното ръководство на тези вярващи - се чете в нота на Конгрегацията за доктрината на вярата - ще бъде гарантирано от личния ординариат. Особено внимание ще бъде отделено на подготовката на семинаристите. „Семинаристите от ординариата ще се подготвят редом с католическите семинаристи. Въпреки това ординарият може да създаде собствена семинария с цел да отговори на особените възпитателни нужди в синхрон с англиканската традиция“. Апостолическата конституция предвижда и каноничен мо-

дел, в който ще бъде възможно свещеническото ръкополагане на встъпили в брак свещеници, принадлежащи към Англиканския съюз. Но по исторически и икуменични причини няма да бъде позволено ръкополагането на встъпили в брак мъже в епископски сан. „Затова - пояснява информационната нота - конституцията определя, че ординарият може да бъде или свещеник или неженен епископ.“

Документът според монс. Левада „разрешава учредяването на нова структура“, но нейното изграждане ще стане на етапи. Тази нова структура е резултат от серия консултации с кардинал Валтер Каспер и Папския съвет за насърчаване на християнското единение. Освен това Конгрегацията за доктрината на вярата е тази, която ще разрешава свещени-

ческите ръкополагания, защото засягат основни въпроси на вярата. Желанието за присъединяване към Католическата църква на групи от англикански вярващи е подтикнато от някои решения, взети през последните години от Англиканския съюз, като например свещеническото и епископското ръкополагане на жени, ръкополагането на епископи, открито заявили своята хомосексуалност, както и разрешаването на еднополовите бракосъчетания. В този контекст кардинал Левада многократно подчерта, че мерките на тази нова структура са в линия с усилията за икуменичен диалог, който продължава да бъде „приоритет за Католическата църква“. „Тази нова инициатива не представлява по никакъв начин намаляване на нашите икуменични усилия“, отбеляза префек-

тът на ватиканското ведомство.

„Обявяването на Апостолическата конституция слага край на периода на несигурност за някои групи, хранещи надеждата да се присъединят към Католическата църква.“ С тези думи и в общо комюнике ръководителят на Католическата църква във Великобритания и Уелс архиепископ Винсент Никълс и архиепископът на Кентърбъри Роуан Уилямс оповестиха в Лондон новината за новия папски документ. Това е едно „допълнително признание“ за близостта „във вярата, доктрината и духовността между Католическата църква и англиканската традиция“. Без четиридесетгодишните разговори това признание би било невъзможно, нито биха могли да бъдат подхранени надеждите за едно пълно и видимо единение. В този смисъл Апостолическата конституция е едно последствие от икуменичния диалог между Католическата църква и Англиканския съюз. „С благодарата Божия и молитвата - се чете в общото комюнике - сме решени да продължим да укрепваме нашите общи усилия по тези и други съществуващи въпроси.“

„Anglicanorum coetibus“

Така се нарича Апостолическата конституция за приемането на англичани в лоното на Католическата църква. Тя „разкрива нов път за насърчаване единението между християните и същевременно признава различния израз на общата вяра“. Документът, подписан от папа Бенедикт XVI на 4 ноември 2009 г., съдържа 13 члена, както и серия от допълнителни норми, подготвени от Конгрегацията за доктрината на вярата.

Преди всичко Апостолическата конституция постановява учредяването на Персонални ординариати за англиканите, желаещи да влязат в пълно общение с Католическата църква. В член 1 се казва, че тези ординариати „ще бъдат учредени от Конгрегацията за доктрината на вярата в териториалните граници на една определена епископска конференция“. Те имат статута на юридическа личност и са формирани от миряни, свещеници и богопосветени, които „първоначално са принадлежали към Англиканската общност, а сега са в пълно общение с Католическата църква“. Ординариатите са подчинени на Конгрегацията за доктрината на вярата и на другите ватикански ведомства според техните компетенции (член 2).

Ординарият има правото да отслужва Евхаристията и другите тайнства според присъщите литургични книги на англиканската традиция, одобрени от Светия престол, за да може по този начин да се съхранят живи духовните, литургичните и пастирските традиции на Англиканската общност (член 3). Персоналният ординарият бива поверен на пастирската грижа на един ординарий, избран от папата, имащ редовна, викарийна и персонална власт (член 4-5).

Повече за съдържанието и новостите, която внася Апостолическата конституция, обяснява отецът йезуит Джанфранко Гирланда, ректор на Папския университет Григориана: „Главното значение на този документ е загрижеността на Бенедикт XVI, която отговоря на многократно отправеното искане не само от отделни вярващи, а и от групи от Англиканската църква заедно с техните пастири, епископи и свещеници, да възстановят пълното общение с Католическата църква. Важността на това събитие се състои във факта, че искането е отпразнено от тези вярващи. Затова папата учреди едно юридическо средство, чрез което тези групи да бъдат приети в Католическата църква, запазвайки своята духовна, литургична и пасторална традиция. Това са така наречените Персонални ординариати, които им позволяват да са част от Католическата църква, без да създават една „малка църква“ в лоното на Католическата църква.

КАКВО СЕ ПРОМЕНЯ В ПРАВИЛОТО ЗА ЦЕЛИБАТА?

Не е новост фактът, че встъпили в брак англикански служители желаят да бъдат ръкоположени за свещеници в Католическата църква, оставайки женени. За това още от понтификата на Йоан Павел II съществува една наредба. Главното правило остава църковният целибат, но се допуска на базата на обективни критерии, които ще бъдат разглеждани един по един. Също и на базата на нуждите ординарият на един ординарият може да поиска от Светия отец ръкополагането на встъпили в брак мъже. Но това е само едно изключение: главното правило остава целибатът. Англиканските епископи встъпили в брак, които искат общението с Католическата църква, не могат да бъдат въздигнати в епископски сан, а само ръкоположени за свещеници, тъй като ако бъдат въздигнати в епископски сан, това би било в противоречие с цялата традиция не само на Католическата църква, а и с тази на Източните и Православните църкви.

КАКВО Е ИКУМЕНИЧНОТО ЗНАЧЕНИЕ НА ТОВА СЪБИТИЕ?

Предимно в резултата от дългия път на отношенията между Католическата и Англиканската църква, който подтикна тези групи към размишление; узряването на онзи аспект от християнската вяра, който смята за необходимо присъствието на един обединяващ център, учреден от Исус Христос, а именно Светипетровия наследник. В това трябва да се види преди всичко израстването във вярата, а не само един чисто формален факт или неудовлетвореност от принадлежността към Англиканския съюз. Това израстване е част от първенството на папата и неговото значение като пазител на апостолската традиция.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ НОРМИ

Към новата Апостолическа конституция за англичаните, желаещи да влезнат в пълно общение с Католическата църква, са прибавени и допълнителни норми. В тях преди всичко се подчертава, че ординарият, който може да бъде епископ или свещеник, е назначен от папата и е член на съответната епископска конференция. В упражняването на своите задължения ординарият трябва да поддържа тесни връзки с епископа на епархията. Ординарият, който може да създава териториални деканати, има правото да назначава в ординариата англиканските свещеници, влезнали в пълно общение с Католическата църква. От друга страна, вярващите миряни от Англиканската църква след изповядването на вярата и приемането на първите тайнства трябва да бъдат записани в съответния регистър на ординариата.

Текстовете са по Радио ВАТИКАН

Ако искаш да градиш мира, съхранявай сътворението

От стр. 1

лавието на обръщението „ти“ вместо по-общото множествено число; с това папа Бенедикт XVI иска да подчертае, че никой - нито държава, нито индивид, нито богат, нито беден - не може да се чувства освободен или непричастен спрямо това задължение: „Ако искаш да градиш мира, съхранявай сътворението.“ Освен това в заглавието на посланието са свързвани два аспекта, които привидно не изглеждат обвързани: мирът в света и грижата за околната среда. Напротив, обяснява Светият отец, документите на Църквата показват, че от повече от 100 години папите разбраха и изясниха тази връзка. Това бе направил Лъв XIII със своята известна енциклика Rerum Novarum, същото бе подчертано и от Павел VI, който писа, че ако човекът господства над природата вместо да я управлява, „рисува да я разруши и на свой ред да бъде жертва“ на този упадък. А Йоан-Павел II още преди 20 години отбеляза: „В наши дни се чувства засилване на съзнанието, че световният мир е застрашен... и от липсата на дължимия респект към природата.“

Папа Бенедикт XVI сочи тази връзка в новата категория - тази на „бежанците на околната среда“. Не могат да бъдат пренебрегнати „хората, които по причина на упадъка на околната среда, в която живеят, трябва да я напускат, често пъти заедно със своите блага, и да посрещат опасностите и неизвестностите на едно насилствено преместване“.

„Уместно е - продължава папата - да бъде направена дълбока и далновидна ревизия на модела на развитие, както и да се помисли за значението на икономиката и на нейните цели, за да се поправят нейните дисфункции и изкривявания.“

Кризите, които днес човечеството понася - независимо дали са икономически или на околната среда, хранителни или социални, „в основата си са кризи морални, свързани помежду си“, твърди Светият отец. Проблемът стои в сърцето на човека, който, „губейки смисъла за Божия повеля“, се държи като експлоататор, като абсолютен властник, тиранствайки над природата, вместо да я управлява. Мнозина забравят, че „наследството на сътворението принадлежи на цялото човечество, а днес експлоатират ресурсите на земята с ритъм, който сериозно застрашава тяхната наличност не само за настоящите поколения, но преди всичко за бъдещите. Не е трудно да се констатира, набляга папата, че упадъкът на околната среда често пъти е резултат от липсата на далновидни политически програми или от преследването на късогледни икономически интереси, които се превръщат за съжаление в сериозна заплаха за сътворението“.

Светият отец отделя внимание на научните и технологичните изследвания за координираното използване на природните ресурси на международно ниво. Църквата, уверява той, е на първа линия за повишаване на вниманието и за формиране на съвестта на хората в този смисъл, защото - се чете в посланието, - когато човешката екология е защитана вътре в обществото, тогава и околната среда черпи изгода.

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

Притча за невинността

Веднъж на гости у своя учител един млад съдия се похвалил с първия си успешно разрешен случай:

- Учителю, разреших един сложен и заплетен казус, наложих тежко, но справедливо наказание.

- Браво, моето момче, а постави ли страните на трите вълшебни везни?

- На какви везни, учителю? Има ли такива?

- Има и още как! Първата везна е безпристрастието, ти беше ли еднакво безпристрастен и към двете страни? Прие ли ги за невинни до доказването на противното? - попитал учителят.

- Не беше необходимо, от само себе си бе ясно кой е правият.

- М-да! - казал учителят многозначително. - През втората везна прекара ли ги? Изслуша ли еднакво и двете, даде ли право на обвиняемата страна да се защити, или постъпи като съдник?

- Не, по всичко личеше, че е виновна и не беше необходимо да се изслушва.

- Така, ясно! Накрая претегли ли ги на най-важната и точна везна?

- Не знам, може и да съм ги претеглил... Каква е тази везна, че е толкова важна? - попитал младокът.

- Проучи ли случая добре, разгледа ли го от всички страни? Разпита ли внимателно свидетелите, събра ли необходимите доказателства? Постави ли се на мястото на всяка от страните, за да разбере мотивите и причините за престъплението? Накрая как постъпи - като съдник или като човек?

- Доказателства по случая не бяха нужни. Постъпих като строг и справедлив съдия.

- Да... да, провалил си се, скъпи момко, въобразил си си, че си безпогрешен съдник, може би си се поддал и на емоции, бил си пристрастен, в това ти е грешката. Ти си съдия, а не бакалин, но и човек. Наказването на виновника възцарява правдата, а на невинния - неправдата! Съдник, моето момче, е единствен Господ Бог. Ние сме само слуги на правдата; служейки на нея, служим и на Него!

Петър ГЕОРГИЕВ, Пловдив

Благодатна мисия

От стр. 1

толически нунций в България, започнаха литургията. Специално за тържеството бе дошъл и отец Франтишек Блаха, провинциал на отците салезиани. Тържествената архиерейска литургия следваше своя обичаен ред. В края епископ Христо обяви в детайли официалното тържество, а именно, че отец Петър Немец на 11 декември навършва 60 години и чества своя юбилей, както и че получава в знак на благодарност титлата архимандрит за заслуги към Католическа апостолическа екзархия, а и за своето ревностно служене Богу. Видимо Божият народ с една уста и едно сърце изрази своето съгласие, като каза: „Достоен!“, докато отецът получаваше архимандритския кръст и набедреник.

Всъщност отец Петър заедно с отец Антон Коман са първите салезиани, дошли и установили се в България през 1994 г., отваряйки нова мисия в нашата страна. Така постепенно отците салезиани се утвърдиха в своята мисия и днес се намират в Казанлък, Ямбол и Стара Загора, като обслужват други енории и

дейности.

Новият архимандрит получи поздравления и подаръци от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек, както и от различни групи хора. От енория „Успение Богородично“ - цветя и скромна модерна електронна техника, младежи му подариха броеница, „съшита“ от техните молитви, а семейство Папукчиеви от Казанлък бяха изработили герб, изобразяващ вкратце смисъла на живота на архимандрит Петър Немец.

След тази тържествена част отците салезиани в рамките на 150-годишния юби-

лей на Апостолическата екзархия направиха представяне на своята общност като цяло, както и на общността в България с интересно slide show. Бяха представени книгите „Спомени“ на свети Джовани Боско, написана от самия него по нареждане на папа Пий IX, когато е бил на 58 години, и малкият комикс „Дон Боско“.

Тържеството завърши късно вечерта със скромна почерпка, на която впечатлени, идеи и разговори разтваряха душата за всичко, преживяно през този ден!

И-В

Герб на архимандрит Петър Немец

Щитът е тип италиански модифициран, четириделен чрез кръст.

В 1 на синьо - черен кораб. В 2 на злато - хералдическа роза. В 3 на злато - червено сърце. В 4 на синьо - котва в сребро и черно. Sur le tout на сребро изображение на свети Джовани Боско.

Девиз: Ще ми бъдете свидетели докрай земя.

Обяснение

Корабът в 1 символизира съня на Дон Боско - началото на

идеята за основаване на католическото монашеско общество „Салезиани на Дон Боско“.

Розата на златно поле символизира златната Розова долина - архимандритът е мисионер от Чехия в Казанлък.

Кръстът, сърцето и котвата символизират християнските добродетели вяра, на-

дежда и любов.

Свети Джовани Боско - основател и покровител на салезианите.

Девизът е от Деяние на апостолите 1, 8.

Щитът и лентата са същите като тези от герба на монс. Епифаний Шанов. Така се показва приемствеността в работата на архимандрит Петър Немец, SDB, в енория „Свети Йосиф“ в Казанлък.

Хералди: лейди Маргарита и сър Стефан Папукчиеви

Художествено изпълнение: инж. Стефан Папукчиев, KdB, и Цветана Виткова

Гербът е дар от фамилия Папукчиеви по повод въздигането в сан архимандрит на отец Петър Немец, SDB.

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 1 Тайнството Кръщение

III. Как се отслужва тайнството Кръщение?

Християнското посвещение

1230 Това посвещение многократно се е променяло в течение на вековете според обстоятелствата. В първите векове на Църквата християнското посвещение е било много развито, с дълъг период на катехумената и серия от подготвителни обреди, които са белаяли литургически пътя на оглашенската подготовка и които са завършвали с отслужване на тайнствата на християнското посвещение.

1231 Там, където формата на Кръщението на децата е била широко използвана за отслужването на това тайнство, тя е станала и единен акт, който обединява в сбита форма предварителните етапи на християнското посвещение. В самата си същност Кръщението на децата изисква едно оглашение след Кръщението. Тук не става дума само за нуждата от обучение след Кръщението, но и за необходимото разцъфтяване на кръщелната благодат при израстване на личността. Тук е истинското място на катехизиса.

1232 Вторият ватикански събор подкрепи за латинската Църква „катехумената на възрастните, разпределен в няколко етапа“ /CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum concilium, 64: AAS 56 (1964) 117/. Неговите обреди се намират в Ordo initiationis christianae adultorum (Чин на християнското посвещение на възрастните) (1972). Съборът освен това позволи, щото в мисионерски страни „освен елементите на посвещение, приети от християнското предание“, се допускат „и други елементи на посвещение, практикувани във всеки народ, стига само да могат да бъдат пригодени към християнски обред“ /CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum concilium, 65: AAS 56 (1964) 117; вж. Ibid, 37-40: AAS 56 (1964) 110-111/.

1233 Впрочем днес във всички латински и източни обреди християнското посвещение на възрастните започва от момента на тяхното влизане в катехумената, за да стигне връхната си точка в общото отслужване на трите тайнства - Кръщение, Миропомазване и Евхаристия /Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Decr. Ad gentes, 14: AAS 58 (1966) 963; CIC canones 851. 865-866/. В източните обреди християнското посвещение на децата започва с Кръщението, последвано непосредствено от Миропомазването и Евхаристията, докато в римския обред християнското посвещение се подготвя от катехетиката в течение на години, за да завърши накрая с Миропомазване и Евхаристия, върхът на християнското посвещение /Вж. CIC canones 851, 2. 868/.

Мистагогия на отслужването

1234 Смисълът и благодатта на Кръщението изпъкват ясно в ритуалите на неговото отслужване. Само като следват с внимателно участие жестовите и думите на това отслужване, вярващите могат да бъдат посветени в богатствата, които това тайнство означава и осъществява при всеки новопокръстен.

1235 Знакът на Кръста в началото на отслужването изразява печата на Христос върху този, който ще му принадлежи, и означава благодатта на изкуплението, което ни бе спечелено от Христос чрез Неговия Кръст.

1236 Известяването на Словото Божие осветява с откровена истина кандидатите и общността и подбужда отговора на вярата, който е неделим от Кръщението. В действителност Кръщението е по особен начин „тайнство на вярата“, защото е тайнственото влизане в живота на вярата.

1237 Понеже Кръщението означава освобождаване от греха и неговия подбудител - дявола, произнасят се едно или няколко заклинания над кандидата. Той се помазва с масло на катехумената или пък свещенодействащият поставя ръцете си над него и той се отказва категорично от сатаната. Така подготвен, той може да изповядва вярата на Църквата, в която ще бъде „предаден“ чрез Кръщението /Вж. Рим. 6, 17/.

1238 Кръщелната вода се освещава от молитва на Епиклезата (било в самия момент, било в нощта на Пасхата). Църквата моли Бог чрез Неговия Син силата на Свети Дух да слезе над тази вода, така че всички, които ще бъдат кръстени в нея, „да се родят от вода и Дух“ (Йн. 3,5).

1239 След това следва същинският обред на тайнството: Кръщението в тесен смисъл на думата означава и реализира смъртта на греха и влизането в живота на Пресветата Троица чрез уподобяване на Пасхалната тайна на Христос. Кръщението се извършва по най-изразителен начин чрез трикратно потапяне в кръщелната вода. Но още от древността то може да се извърши с трикратно поливане на вода върху главата на кръщаваия.

1240 В латинската Църква това трикратно поливане се придружава от думите на свещенослужителя: (името), аз те кръщавам в името на Отца и Сина и Светия Дух“. В източните литургии свещеникът казва, след като катехуменът е обърнат към изток: „Кръщава се Божият раб (името) в името на Отца и Сина и Светия Дух“. И при назоваване на всяко едно от лицата на Пресветата Троица той го потапя във водата и го издига.

Из „Катехизис на Католическата църква“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

Папа Бенедикт XVI провъзгласи героичните добродетели на Йоан-Павел II и Пий XII и мъченичеството на отец Йежи Попиелушко

Светият отец упълномощи Конгрегацията за делата на светците да издаде декрети за петима нови светци и шестима нови блажени на Католическата църква, както и за героичните добродетели на десет Божии раби, които по този начин стават достойни за почит. Сред тях са и двама папи: Йоан-Павел II и Пий XII. Подписването на декретите бе извършено по време на аудиенцията на монс. Анджело Амато, префект на ватиканското ведомство за каноничните дела на светците.

„Погребението на Йоан-Павел II бе едно от най-вълнуващите събития през последните години и показва дълбоката връзка между неговата личност и неговото послание на световно ниво - заяви архиепископ Амато. - Масовото и невиджано присъствие при последните мигове от земния живот на полския папа убеди Светия отец да разреши началото на каноничния процес за неговата беатификация и канонизация, предхождайки петгодишния изчаквателен период.“ Монс. Амато уточни, че „процедурата е съблюдавана с нужната строгост и без никакви отклонения или изключения“.

Папата призна също героичните добродетели на Еудже-нио Пачели - Пий XII, предвестник на II ватикански събор, защитил каузата на мира по време на ужасните години на Втората световна война. По повод на 50-ата годишнина от смъртта му Бенедикт XVI заяви: „Па-

па Пачели успя да утеша прокудените и преследваните и трябваше да изтрие сълзите от болка на безбройните жертви на войната. Много често това ставаше по скромни и безшумен начин поради конкретната ситуация и сложния исторически момент - той интуитивно схващаше, че само така можеше да се избегне най-лошото и да се спаси животът на възможно най-голям брой евреи.“

Освен това Светият отец разреши признаването на мъченичеството на полския свещеник Йежи Попиелушко, убит през 1984 г. по време на комунистическия режим. Неговата героична смърт е призив към младите да не стават подвластни на посредствеността и теченията на модата, а да търсят истинските стойности на съществуването. Той е пример, че вярата в Христос може да генерира силата да се устои на най-коварните изкушения, страдания и преследвания, насочвайки човек към пълнотата на истинския живот.

В списъка на одобрените от папа Бенедикт XVI декрети фигурират и няколко жени. Сред тях изпква блажената Мери Мак Килоп, австралийка, живяла през XIX век, която ще бъде канонизирана. Нейната фигура е символ на социалното освобождение, помощ към бедните и най-вече към емигрантите.

Друга изключителна жена, на която са признати героични добродетели, е англичан-

ката Мери Уард. Живяла в елизабетинската епоха, Уард усеща, че спасението на обществото преминава през насърчаване на ролята на жената и затова отдава всичките си сили за образованието на жените и тяхната интеграция в света на труда и културата. Стойностите, защитавани от нея още през XVII в., днес са приети на универсално ниво.

Към този списък спадат и италианските мирянки Тереза Манганиело и Киара Бадано, живели в различни епохи, но които ще бъдат провъзгласени за блажени заради тяхното „радостно“ свидетелстване на вярата.

Много обичана от вярващите е италианската монахиня Еника Алфиери от Милосърдното общество на света Джована Туре, наричана „майка и ангел на Сан Виторе“. По времето на II световна война тя е в миланския затвор „Сан Виторе“ и работи неуморно с риск на живота. Когато затворът е превзет от нацистите и в него са затваряни евреи и политически дисиденти, сестра Еника е заплашена с разстрел. Спасена е благодарение на намесата на архиепископа на Милано кардинал Шустер.

По Радио ВАТИКАН

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1434)
януари 2010 г.

Светият престол и Руската федерация установяват пълни дипломатически връзки

Светият престол и Руската федерация, се казва в публикуваното днес комюнике на Ватиканския пресцентър, „желаещи да насърчават своите взаимни приятелски връзки, са решили по взаимно съгласие да установят помежду си дипломатически отношения на нивото на апостолическа нунциатура от страна на Светия престол и на посолство от страна на Руската федерация“.

По Радио ВАТИКАН

Мощите на Жан-Мари Виане преминаха през Аржентина

С тържествена литургия в Буенос Айрес, предстоятелствана от архиепископа на града кардинал Хорхе Марио Бергольо в съслужение с кардинал Естанислао Естебан Карлич, почетен архиепископ на Парана, с епископите от провинцията и пазителя на диоцеза на Беле-Арс, Франция, беше отбелязано преминаването на мощите на свети Жан-Мари Виане през Аржентина. В предпоследния ден от преминаването през голямата южноамериканска държава, съобщава ватиканският всекидневник „Осерваторе Романо“, сърцето на енорийския свещеник от Арс е било изло-

жено в катедралата на Буенос Айрес. Светецът, който отвори сърцето си за Христос, беше избран от папа Бенедикт XVI за „светъл пример и водач през Годината на свещеника, насърчавайки свещениците и вярващите да направят същото“, припомни в проповедта си кардинал Бергольо. „Ако ние, свещениците, по примера на Жан-Мари Виане отворим нашите сърца за Христос, Той ще изпълни това помазване, което ще ни отведе до прекрасния момент - последователни и предани пастири, които водят Божия народ, от който и ние също сме част.“

По Радио ВАТИКАН

„Мисията“ - най-добрият католически филм

Експертно жури от богослови, духовници, историци, филмови дейци - режисьори, сценаристи и артисти, определи „Мисията“ за най-добрия католически филм за всички времена. Филмът е дело на английския режисьор Роланд Джофе. Главната роля се изпълнява от Робърт де Ниро (на снимката). „Мисията“ е увлекателна историческа драма за мисионери йезуити, които защитават коренното индианско население в Бразилия пред колониалните владетели. Мисионерите водят неравна бор-

ба с европейските и латиноамериканските „просветени абсолютисти“, които обвиняват йезуитите, че се борят за създаване на своя собствена държава.

Филмът „Мисията“ има „Златна палма“ от Кан, отличен е с „Оскар“ за операторско майсторство и със „Златен глобус“ за сценарий и за музиката на Енио Мориконе.

Журието е отредило второ място за филма „Дон Камило“, а трето за „Страстите Христови“ на Мел Гибсън.

Петър КОЧУМОВ

Майка, баба, прабаба, вдовица, монахиня...

С обичайното си бодро настроение 70-годишната монахиня сестра Мария Гертруд започна шеговито житейската си история: „Преди четири години дръпнах спиралките и сложих край на бурния си и неспокоен живот. Родена съм през 1939 г. в гр. Олпе (Германия). Израснах и съм възпитана в благочестиво католическо семейство. Завърших сестринско училище под ръководството на монахини францисканки и оттам се роди желанието ми да стана монахиня. Започнах работа на 20 години в тяхната болница за болни деца и продължих да се готвя за монашески живот. Но друг е бил Божият план. Случи се неочакван обрат. В моето отделение почина една жена при раждане на третото си дете. Съпругът и двете големи деца изпаднаха в шок. Бебето оживя и остана при нас, а двете по-големи деца идваха всеки ден при мен и сърцераздирателно плачеха и молеха да им стана „майка“.

Не можах да издържа, запознах се с бащата. Скоро след това - на 22-годишна възраст - се омъжих и по-късно родих син. Станах майка на четири деца. Те израснаха под моите грижи и възпитание като ревностни католици. Поеха по свой път. През 1985 г. почина съпругът ми и реших да осъществя желанието си и да стана монахиня. Но отново се намеси провидението - майка ми заболя тежко и се наложи да я гледам. По-късно при мен дойде и синът ми с цялото си семейство. Аз поех грижите и за

двамата внуци. Чак през 2005 г. останах без всякакви семейни задължения. След като отгледах четири деца, деветима внуци и четирима правнуци, влязох в манастира на бенедиктинките в Кьолн. През 2007 г. дадох временните, а през 2009 г. - вечните обети. Разбира се, голяма част от моя живот е минала в брак - като домакиня, майка, вдовица, баба и прабаба. Сега съм безкрайно щастлива, обградена с голяма любов и внимание между 46-те посетители. Игуменката майка Йохана Домек е много доволна, че освен като богопосветена аз й служа и като съветничка по семейните проблеми. При-

зовавам всички жени с моята съдба да не остават сами, а да дойдат в манастира - да служим заедно на Всевишния, на хората, да общуваме, да се посвещаваме и да се молим.“

Сестра Мария Гертруд се грижи за домакинството на големия манастир. Много често е посещавана масово от голямата си фамилия, а през свободното си време тя ги навещава и излиза на разходка с най-малките - правнуците, които често се оплакват, че Бог е откраднал милата им баба. Накрая сестра Мария Гертруд заяви: „Вярвам, че целият ми досегашен живот, белязан с толкова превратности, е дело на Божия промисъл - един вид изпитание, за да се подготвя достойно за богопосветения ми живот като монахиня.“

Веска КОЧУМОВА
(По материали от чуждестранния печат)